Vlaams Parlement

stuk **1573** (2011-2012) – Nr. 6
ingediend op 28 juni 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie

Voorstel van resolutie

van de heren Karim Van Overmeire, Erik Arckens, Johan Deckmyn, Christian Verougstraete en Frank Creyelman en mevrouw Marijke Dillen

betreffende de formele erkenning door de European Broadcasting Union van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap

Voorstel van decreet

van de heren Wim Wienen, Filip Dewinter en Wim Van Dijck

houdende wijziging van artikel 218 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende de radio-omroep en televisie, wat de taken van de Vlaamse Regulator voor de Media betreft

verzendcode: CUL

Voorstel van decreet

van de heren Wim Wienen en Wim Van Dijck
en mevrouw Marijke Dillen

houdende wijziging van sommige bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie

Verslag

namens de Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
uitgebracht door de heren Wim Wienen en Wilfried Vandaele

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Philippe De Coene.

Vaste leden:
de heer Paul Delva, mevrouw Els Kindt, de heren Johan Verstreken, Veli Yüksel;
de heren Johan Deckmyn, Chris Janssens, Wim Wienen;
de heren Jean-Jacques De Gucht, Herman Schueremans;
de heren Philippe De Coene, Chokri Mahassine;
de heer Lieven Dehandschutter, mevrouw Danielle Godderis-T'Jonck;
de heer Jurgen Verstrepen;
de heer Bart Caron.

Plaatsvervangers:
de heer Ludwig Caluwé, de dames Vera Jans, Tinne Rombouts, Katrien Schryvers;
de heren Frank Creyelman, Jan Penris, Wim Van Dijck;
de heren Peter Gysbrechts, Bart Tommelein;
mevrouw Yamila Idrissi, de heer Jan Roegiers;
de heren Wilfried Vandaele, Kris Van Dijck;
mevrouw Ulla Werbrouck;
de heer Luckas Van Der Taelen.

Stukken in het dossier
1573 (2011-2012) – Nr. 1: Ontwerp van decreet
– Nr. 2 t.e.m. 4: Amendementen
– Nr. 5: Verslag over hoorzitting

571 (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van resolutie

699 (2010-2011) – Nr. 1: Voorstel van decreet

1515 (2011-2012) – Nr. 1: Voorstel van decreet

1549 (2011-2012) – Nr. 1: Voorstel van decreet

INHOUD

I. Toelichting van de verschillende initiatieven 6

1. Toelichting van het ontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (*Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1573/1)..... 6

1.1. Belangrijkste redenen tot wijziging van het Mediadecreet van 29 maart 2009 6

1.2. Doorlopen traject van het voorontwerp van decreet 7

1.3. Situering van de wijzigingen die worden aangebracht door het ontwerp van decreet 7

1.4. Situering van enkele artikelen uit het ontwerp van decreet 9

2. Toelichting van het voorstel van resolutie betreffende de formele erkenning door de European Broadcasting Union van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 571/1)..... 12

3. Toelichting van het voorstel van decreet houdende wijziging van artikel 218 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende de radio-omroep en televisie, wat de taken van de Vlaamse Regulator voor de Media betreft (*Parl. St*. Vl. Parl. 2010-11, nr. 699/1) 12

4. Toelichting van het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat het beroep tegen beslissingen van de Vlaamse Regulator voor de Media betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1515/1) 13

5. Toelichting van het voorstel van decreet houdende wijziging van sommige bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende de radio-omroep en televisie (*Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1549/1)..... 14

II. Algemene bespreking op 29 mei 2012, met verzoek tot het organiseren van een hoorzitting 14

1. Standpunt van de heer Jurgen Verstrepen 14

2. Standpunt van de heer Bart Tommelein..... 14

3. Verzoek tot het organiseren van een hoorzitting 16

III. Voortzetting van de bespreking op 19 juni 2012, na de hoorzitting van 7 juni 2012..... 17

1. Standpunt van de heer Wim Wienen..... 17

2. Standpunt van de heer Wilfried Vandaele..... 17

3. Standpunt van de heer Veli Yüksel 19

4. Standpunt van de heer Bart Caron 20

5. Standpunt van de heer Jurgen Verstrepen 20

6. Standpunt van de heer Philippe De Coene 21

7. Antwoord van minister Ingrid Lieten en bijkomende opmerkingen van de leden..... 21

7.1. Definities en begrippen 21

7.2. Belspelletjes en astrologieprogramma's 22

7.3. Gelijkschakeling tussen de regionale en de landelijke radio's..... 23
7.4. Overleg met de regionale omroepen 25
7.5. Opvolging van de adviezen van de SARC 25
7.6. Boodschappen van algemeen nut en commerciële communicatie .. 27
7.7. Verantwoordelijkheid van de omroepen voor de inhoud van advertenties..... 28
7.8. Toegankelijkheid van programma's..... 28
7.9. Toepassingsgebied van het ontwerp van decreet in een internet-omgeving 29
7.10. Uitbreiding van de bevoegdheden van de VRM..... 29
7.11. Beroepsmogelijkheid tegen beslissingen van de VRM (*Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1515/1)..... 30
7.12. Toestaan van politieke reclame binnen of buiten de sperperiode (*Parl. St*. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1549/1) en het weren van elke vorm van discriminatie in programma's (*Parl. St.* Vl. Parl. 2010-11, nr. 699/1)..... 32
7.13. Erkenning door de European Broadcasting Union van de Vlaamse en Franse Gemeenschap (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 571/1)..... 36

IV. Artikelsgewijze bespreking en stemming over het ontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie..... 36

V. Eindstemming over de besproken initiatieven en doorverwijzing van stuk 1549/1 voor beredeneerd advies naar de Raad van State..... 45

1. Eindstemming over het ontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 (*Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1573/1) 45
2. Eindstemming over het voorstel van resolutie betreffende de formele erkenning door de European Broadcasting Union van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 571/1) 45
3. Artikelsgewijze bespreking, stemming en eindstemming over het voorstel van decreet houdende wijziging van artikel 218 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat de taken van de Vlaamse Regulator voor de Media betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2010-11, nr. 699/1) 45
4. Artikelsgewijze bespreking, stemming en eindstemming over het voorstel van decreet houdende wijziging van sommige bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (*Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1549/1) 45
5. Voorlegging voor advies aan de Raad van State van het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat het beroep tegen beslissingen van de Vlaamse Regulator voor de Media betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1515/1) 45

Gebruikte afkortingen 47

Tekst aangenomen door de commissie 48

De Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media behandelde op 22 en 29 mei, 7 en 19 juni 2012 het ontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 (*Parl. St*. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1573/1).

De commissie behandelde dit ontwerp van decreet samen met een reeks andere initiatieven die er eveneens toe strekken de regelgeving inzake media aan te passen:
– voorstel van resolutie betreffende de formele erkenning door de European Broadcasting Union van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap (*Parl. St*. Vl. Parl. 2009-10, nr. 571/1);
– voorstel van decreet houdende wijziging van artikel 218 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat de taken van de Vlaamse Regulator voor de Media betreft (*Parl. St*. Vl. Parl. 2010-11, nr. 699/1);
– voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat het beroep tegen beslissingen van de Vlaamse Regulator voor de Media betreft (*Parl. St*. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1515/1);
– voorstel van decreet houdende wijziging van sommige bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (*Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1549/1).

Op 22 mei 2012 werden de opgesomde initiatieven in de commissie toegelicht.

Op 29 mei 2012 werd door een aantal leden aangedrongen op het organiseren van een hoorzitting met SARC, POF en VRM. Deze hoorzitting werd georganiseerd op 7 juni 2012 (*Parl. St*. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1573/5).

Op 19 juni 2012 werd de bespreking van de opgesomde initiatieven voortgezet, gevolgd door de artikelsgewijze bespreking, stemming en eindstemming.

Alhoewel de hierboven opgesomde initiatieven aanvankelijk samen werden besproken met het ontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009, werd door de initiatiefnemers finaal toch aangedrongen op een aparte stemming. Deze stemmingen werden achteraan in het verslag opgenomen onder titel V. Het voorstel van decreet nr. 1515/1 werd slechts gedeeltelijk besproken. Na discussie werd voor dit voorstel van decreet een beredeneerd advies aangevraagd van de afdeling wetgeving van de Raad van State. Deze vraag voor advies schorst de verdere bespreking van dit stuk.

I. TOELICHTING VAN DE VERSCHILLENDE INITIATIEVEN

1. Toelichting van het ontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (*Parl. St*. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1573/1).

1.1. Belangrijkste redenen tot wijziging van het Mediadecreet van 29 maart 2009

Minister *Ingrid Lieten*, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, geeft een overzicht van de belangrijkste redenen waarom het bestaande decreet betreffende radio-omroep en televisie gewijzigd wordt. De eerste reden is de verplichte omzetting van de Europese richtlijnen over elektronische communicatie. Vlaanderen is bevoegd voor communicatienetwerken, als die gebruikt worden voor omroepsignalen. Dit betreft dan niet alleen het regelen van die communicatienetwerken in het decreet maar ook het toekennen van de bevoegdheden aan de Vlaamse Regulator voor de Media die na marktanalyse en het vaststellen van aanmerkelijke marktmacht kan ingrijpen in deze markt door bepaalde verplichtingen op te leggen.

Met het ontwerp van decreet wil de minister ook een einde stellen aan de belspelletjes. De omroepen zijn daar mee gestopt na het aan het licht komen van bepaalde praktijken naar aanleiding van een televisiereportage, maar nu wordt het ook bij decreet verboden. Gaandeweg is gebleken dat ook de zogenaamde astrologieprogramma's veel maatschappelijke weerstand oproepen. Ook zij worden dus verboden.

Een derde reden zijn verduidelijkingen en aanpassingen aan het Mediadecreet, onder meer het wegwerken van incoherenties. Tot slot wijzigt het ontwerp van decreet ook enkele bepalingen inzake de bevoegdheden en de operationele werking van de VRM.

1.2. Doorlopen traject van het voorontwerp van decreet

Het ontwerp van decreet heeft heel wat voeten in de aarde gehad door de complexiteit van de omzetting van de richtlijnen – veel van de bepalingen zijn immers federale materie –, maar ook door de complexiteit van de procedure. Wegens de verstrengeling met de federale bevoegdheden moest het voorgelegd worden aan het Interministerieel Comité voor Telecommunicatie, Radio-omroep en Televisie en aan het federale Overlegcomité.

Na een lang voortraject, waarbij elke wijziging aan de richtlijnen vanuit bevoegdheidsperspectief werd geanalyseerd en indien nodig omgezet werd in een decreetswijziging, en na het vaststellen van andere artikelen waarvan men opportuun achtte deze te wijzigen, werd op 1 juli 2011 het ontwerp van decreet voor een eerste keer principieel goedgekeurd. Daarna werd het advies van de sectorraad gevraagd en vervolgens werd het ontwerp van decreet aan de Raad van State voorgelegd. Eind oktober 2011 gaf de Raad van State haar advies. Die raad vroeg een tweede keer te kunnen oordelen als de tekst nog gewijzigd werd na het interministeriële comité. Dat comité besprak daarop alle wetgevende initiatieven, van de federale overheid en de regio's, gewijzigd ten gevolge van de Europese richtlijnen. Daardoor kon het dossier pas op 2 maart 2012 opnieuw voorgelegd worden aan de Vlaamse Regering, met het oog op het voorleggen van de tekst op het overlegcomité en een tweede advies van de Raad van State over de gewijzigde artikelen. Die weigerde in eerste instantie een adviesaanvraag bij hoogdringendheid, maar aanvaardde na een afdoende motivering. Daarop werd het voorontwerp nogmaals voorgelegd aan de Vlaamse Regering met antwoord op vragen van zowel de sectorraad als de Raad van State. Ook het geactualiseerde dossier voor het Overlegcomité werd voorgelegd. De Raad van State gaf ten gronde advies op 21 maart 2012. Dat advies gaf geen aanleiding tot wijziging van het voorontwerp van decreet. Op 30 maart 2012 werd het ontwerp van decreet definitief goedgekeurd door de Vlaamse Regering en op 25 april ingediend bij het Vlaams Parlement.

1.3. Situering van de wijzigingen die worden aangebracht door het ontwerp van decreet

De minister overloopt de verschillende wijzigingen die aan de basis liggen van het ontwerp van decreet. Vooreerst is het een omzetting van de wijzigingen aan de richtlijnen over elektronische communicatie uit 2002, aangebracht door twee richtlijnen van 25 november 2009 (2009/140 en 2009/139). Het regelgevend kader inzake elektronische communicatienetwerken- en diensten uit 2002 omvat vijf richtlijnen en één verordening:

– richtlijn 2002/21/EG inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische communicatienetwerken en -diensten (Kaderrichtlijn);
– richtlijn 2002/19/EG inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten (Toegangsrichtlijn);
– richtlijn 2002/20/EG betreffende de machtiging voor elektronische communicatienetwerken en -diensten (Machtigingsrichtlijn);
– richtlijn 2002/22/EG inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische communicatienetwerken en -diensten (Universele Dienstenrichtlijn);
– richtlijn 2002/58/EG betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie;

– verordening (EG) nr. 2006/2004 betreffende samenwerking tussen de nationale instanties die verantwoordelijk zijn voor handhaving van de wetgeving inzake consumentenbescherming.

De richtlijnen ressorteren wat betreft omroepnetwerken onder de bevoegdheid van de gemeenschappen, dus moet het Vlaamse Mediadecreet eraan worden aangepast, zoals dat trouwens ook gebeurde met de gecoördineerde Mediadecreten in 2004 en 2005. De omzetting van de richtlijnen van 2009 diende in principe te gebeuren voor 25 mei 2011. De Europese Commissie verleende uitstel tot 25 april 2012, waarna ze een inbreukprocedure kan starten. Niet alleen Vlaanderen maar ook de federale overheid is nog niet klaar met de omzetting. In de Kamer ligt een wetsvoorstel op tafel. Inhoudelijk is het van belang om aan te stippen dat de wijzingen aan het regelgevend kader rond elektronische communicatienetwerken en diensten in grote mate betrekking hebben op materies die tot de federale bevoegdheid behoren, zoals onder meer universele dienstverlening, telecommunicatiediensten enzovoort. Enkel voor die bepalingen die betrekking hebben op elektronische communicatienetwerken en -diensten die voor omroep gebruikt worden, is een omzetting vereist via het Vlaamse Mediadecreet.

Het Europees Hof van Justitie heeft belspelletjes als telewinkelprogramma's geklasseerd, als ressorterend onder de bevoegdheid van de gemeenschappen. Op vraag van de Raad van State is in het ontwerp van decreet die bevoegdheid duidelijk gemotiveerd. Het belspel zelf en de inhoud zijn federale bevoegdheden. Bij uitbreiding worden ook telewinkelprogramma's die paranormale diensten aanbieden – de zogenaamde astrologieprogramma's – verboden, waarbij tegen betaling diensten zoals toekomstvoorspelling op basis van de sterren of waarzeggerij worden aangeboden aan de bevolking. Ook voor een dergelijk verbod blijkt er een groot maatschappelijk draagvlak te zijn.

Vervolgens verankert het ontwerp van decreet een bestaande praktijk waarbij de radioprogramma's van de sociaaleconomische verenigingen (artikel 36) vervangen zijn door een radioprogramma van de VRT in samenwerking met de organisaties vertegenwoordigd in de SERV. Die situatie kwam voort uit een overeenkomst van 2007 tussen VRT en SERV.

Omdat kijkers vaak geen verschil merken tussen commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut, worden de basisregels voor commerciële communicatie ook van toepassing voor de boodschappen van algemeen nut. Hierop worden een aantal uitzonderingen gemaakt, namelijk de bepalingen in de artikelen 55, 57 en 59: commerciële communicatie mag geen discriminatie inhouden, de gebruikers niet in diskrediet brengen en niet inspelen op gevoelens van angst. Die bepalingen worden niet van toepassing op boodschappen van algemeen nut omdat die precies gericht kunnen zijn op bepaalde doelgroepen of bepaalde praktijken willen afraden, bijvoorbeeld: positieve discriminatie van allochtone werknemers of het ontraden van roken.

Een volgende decreetsaanpassing sluit ook aan bij de realiteit. Reeds enige tijd zijn de regionale omroepen opgegaan in een samenwerkingsverband onder de naam Nostalgie, waardoor de facto deze regionale omroepen samen (weliswaar met veel frequenties) een landelijke omroep vormen. Een bepaling werd dan ook ingevoegd die stelt dat regionale omroepen, die de facto een landelijke radio-omroep vormen, ook als dusdanig worden beschouwd.

Via de voorgestelde aanpassing van artikel 151 worden regionale omroepen verplicht hun journaal op weekdagen vanaf 20 uur te ondertitelen. Verder werd dit artikel herschreven waarbij de verschillende scenario's van het vorige decreet, die toen in hetzelfde lid werden geregeld, nu worden opgesplitst in verschillende onderdelen. Daarbij wordt telkens rekening gehouden met het bereiken van een zeker marktaandeel (2 percent) en daaraan gekoppeld een termijn om zich voor te bereiden op de verplichting om te ondertitelen.

Inzake de evenementenregeling wil de voorliggende aanpassing inspelen op de technologische evoluties waarbij dienstenverdelers bepaalde pakketten aanbieden, evenals het wegwerken van bepaalde termen die stammen uit de tijd voor de digitale televisie, zoals 'kosteloze televisie'. Verder wordt ook een deel van het evenementenbesluit geïntegreerd, waardoor dit besluit niet langer de parameters bevat om een evenement te zijn – dit wordt voortaan vervat in het decreet – maar enkel nog dient om de eigenlijke evenementen op te lijsten. Ook dit houdt een verduidelijking en vereenvoudiging in van het juridisch kader.

Een andere uniformisering van het Mediadecreet komt hier op neer dat de doorgifte van alle regionale omroepen in één pakket – voor zowel de must-carrydistributeurs als de may-carrydistributeurs – gelijkgeschakeld wordt: concreet was het zo dat een must-carrydistributeur enkel andere regionale omroepen (dan de omroep van het zendgebied) kon doorgeven wanneer hij die allemaal doorgaf. Dit gold niet voor de may-carrydistributeurs die de facto vrij waren om te kiezen welke omroep ze al dan niet doorgaven in hun aanbod.

De aanpassingen aangaande de VRM betreffen de logische doorwerking dat voor bepaalde materies de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen ook bevoegd moet zijn om kennis te nemen van geschillen, en ambtshalve bij bepaalde inbreuken kan optreden zonder dat er plaats is van een klacht. Verder wordt via enkele wijzigingen ook nog toegelaten dat de VRM bepaalde handelingen van beleid en beheer van goederen stelt.

1.4. Situering van enkele artikelen uit het ontwerp van decreet

De minister overloopt het ontwerp van decreet vervolgens artikelsgewijs. Artikelen 1 en 2 houden de algemene situering en aanhef in van het wijzigingsdecreet en behoeven geen toelichting, gezien hiermee niets aan het Mediadecreet van 27 maart 2009 wordt gewijzigd.

Artikel 3 houdt de invoeging in van enkele definities. De woorden journaal en actualiteitenprogramma komen onder meer terug in het herwerkte artikel 151 met betrekking tot de ondertiteling; het woord niet-actieve netwerkelementen volgt uit de implementatie van de omzetting van de Europese richtlijn, waarbij ook niet-actieve netwerkelementen voorwerp kunnen zijn van verplichtingen inzake toegang die opgelegd kunnen worden aan een bepaalde operator in het kader van een marktanalyse.

Artikelen 4 tot en met 6 houden de implementatie in van het feit dat de radio-uitzendingen door de sociaaleconomische verenigingen niet langer bestaan, maar nu verzorgd worden door de VRT-nieuwsdienst in samenwerking met de SERV, zoals hierboven beschreven.

Artikelen 7 tot en met 22 bevatten de wijzigingen waardoor de basisregels inzake commerciële communicatie ook van toepassing zijn op boodschappen van algemeen nut, met de uitzonderingen die hierboven reeds werden aangehaald.

Met betrekking tot artikel 54 is er enkel een kleine wijziging in de bewoordingen, zonder dat dit echter veel wijzigt aan de tekst zelf: deze wijzigingen komen voort uit het taalkundig en legistiek advies. De facto wordt dit artikel ook niet van toepassing gemaakt op boodschappen voor algemeen nut. Sluikreclame is sowieso een vorm van commerciële communicatie en kan dus geen boodschap van algemeen nut zijn.

Artikel 23 wijzigt artikel 72 van het Mediadecreet waardoor het commerciële communicatie geen pornografische inhoud of beelden van nodeloos geweld mag bevatten. Deze toevoeging is er gekomen om de tekst te aligneren met artikel 42 van het Mediadecreet, waar ook sprake is van 'pornografische inhoud en beelden van nodeloos geweld' en waardoor nu uniformiteit ontstaat door hetzelfde woordgebruik te hanteren.

Artikelen 24 en 25 houden het verbod in voor belspelprogramma's en telewinkelprogramma's rond paranormale diensten. De minister verwijst hiervoor naar wat hierboven reeds werd gemeld. Artikel 26 houdt de automatische conversie in van het samenwerkingsverband van alle regionale omroepen naar een landelijke radio-omroep. Artikel 27 is de uitwerking van artikel 151 aangaande ondertiteling en artikel 28 de aanpassing van de evenementenregeling.

Artikel 29 bevat een wijziging aan artikel 172 en houdt een taalkundige correctie in. Daar was immers nog sprake van omroepen die zich richten tot de gehele Vlaamse Gemeenschap, en dit is een categorie die al werd afgeschaft met het decreet van 27 maart 2009.

De artikelen 30 tot en met 41 hebben betrekking op de wijzigingen van het decreet die het gevolg zijn van de omzetting van de Universele Dienstenrichtlijn. In deze richtlijn is er via de must-carry sprake van bijbehorende diensten en de verplichte doorgifte van die diensten door de must-carryoperatoren. Deze bijbehorende diensten in de zin van dit artikel, zijn diensten voor betere toegankelijkheid voor eindgebruikers met een handicap, zoals videotekstdiensten, ondertiteling, audiobeschrijving of gebarentaal, zo stelt overweging 48 van richtlijn 2009/136. De must-carryoperatoren dienen dan ook deze diensten door te geven samen met het omroepsignaal.

Artikel 31 trekt dit door en voert nog enkele wijzigingen door met betrekking tot de must-carry, onder meer een taalkundige vereenvoudiging, en de wijziging dat de digitale doorgifte van alle regionale omroepen in één pakket door de must-carrydistributeur niet langer tegen betaling dient te gebeuren. Artikel 32 houdt dan weer de gelijkschakeling in tussen must- en may-carrydistributeurs wat betreft de doorgifte in één pakket van alle regionale omroepen, zoals hierboven al aangehaald. Artikelen 33 tot en met 42 vormen dan de omzetting van het gewijzigde Europees regelgevend kader aangaande elektronische communicatienetwerken- en diensten.

Artikel 33, dat artikel 190 wijzigt, is een omzetting van enerzijds artikel 16 van de Kaderrichtlijn en artikel 15 van de Toegangsrichtlijn. Met de omzetting van artikel 16 van de Kaderrichtlijn kan de regulator nu ook verschillende ondernemingen samen nemen om te analyseren of ze aanmerkelijke marktmacht hebben. De omzetting van artikel 15 van de Toegangsrichtlijn zorgt er dan weer voor dat nieuwe spelers voldoende informatie krijgen over gereguleerde spelers.

Artikel 34 zet de bepalingen om inzake interoperabiliteit, waarbij bepaald wordt dat dienstenverdelers verplicht kunnen worden om ten aanzien van aanbieders van diensten over hun platform te zorgen dat deze compatibel zijn met de eigen diensten van de dienstenverdeler.

Artikel 35 voorziet de nieuwigheid dat de VRM ook toegang tot niet-actieve netwerkelementen kan opleggen aan spelers met een aanmerkelijke marktmacht. Hier wordt ook verwezen naar de toevoeging van niet-actieve netwerkelementen in de nieuwe definities. Verder wordt ook samenwerking van de VRM met de BEREC, het orgaan van Europese regelgevende instanties voor elektronische communicatie ingevoegd via dit artikel.

Artikel 36 vormt de omzetting van artikel 13bis van de Toegangsrichtlijn en houdt de mogelijkheid in voor de Vlaamse Regulator voor de Media om functionele scheiding binnen een onderneming op te leggen als maatregelen om de dominante positie van die onderneming aan banden te leggen. Deze functionele scheiding zorgt er voor dat er op groothandelsniveau (tussen ondernemingen) en eigen kleinhandelsniveau (tussen de afgescheiden entiteit en de klantenafdeling van hetzelfde bedrijf) geen discriminerende praktijken of prijzen worden gehanteerd. Gelet op de ingrijpendheid van dergelijke maatregel wordt er – conform ook de richtlijn – gesteld dat dergelijke maatregel eerder uitzonderlijk is.

Artikel 37 sluit hierbij aan en laat de regulator toe de effecten te onderzoeken van een vrijwillige verticale opsplitsing van een onderneming op de markt, om te zien of dit geen onverenigbaarheden inhoudt met de bestaande verplichtingen die reeds aan die onderneming werden opgelegd.

Artikel 38 staat de VRM dan weer toe om maatregelen te nemen op een tweede markt, als de onderneming die al aanmerkelijke marktmacht heeft op een eerste markt, die positie gebruikt om de macht op die tweede markt ook te versterken. Concreet voorbeeld kan zijn dat een operator die op het gebied van netwerken actief is en daar toegang moet verlenen, zijn positie op het gebied van levering van diensten in die mate gebruikt dat anderen moeilijk toegang krijgen tot die (laatste) markt. In dat geval kan de regulator ook maatregelen nemen op die tweede markt van diensten. Indien die maatregelen nog niet tot voldoende concurrentie leiden, kan de regulator nog extra maatregelen nemen zoals die vermeld zijn in paragraaf 2 van dat artikel.

Artikel 39 regelt de verplichting tot gedeeld gebruik van bepaalde essentiële en moeilijk dupliceerbare infrastructuur. Hier is het belangrijk om er op te wijzen dat de verplichtingen die kunnen opgelegd worden, niet gebaseerd zijn op aanmerkelijke marktmacht, maar veeleer op principes van algemeen belang, zoals volksgezondheid, stedenbouwkundige voorschriften, ruimtelijke ordening en dergelijke meer.

Artikel 40 omvat twee elementen. Enerzijds wordt met dit artikel de aanleg van etheromroepnetwerken geregeld. Deze regeling is mutatis-mutandis gebaseerd op artikel 200 van het Mediadecreet. Anderzijds wordt ook hier het principe van gedeeld gebruik van bepaalde infrastructuur ingevoegd, een element dat hierboven ook al werd besproken in het kader van artikel 39.

Artikel 41 is het laatste artikel uit dit ontwerp van decreet dat een omzetting vormt van Europese richtlijnen, namelijk de omzetting van artikel 18 van de Kaderrichtlijn. Met dit artikel wordt de mogelijkheid gegeven aan de Vlaamse Regering om interoperabiliteitsvereisten op te leggen voor apparatuur voor ondertiteling, gebarentaal, audiodescriptie enzovoort.

Daarna komen de artikelen die wijzigingen inhouden die betrekking hebben op de werking van de VRM. Artikel 42 wijzigt artikel 216 van het Mediadecreet en breidt de gevallen uit waarbij de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen uitgebreid wordt met externe deskundigen. Waar dit initieel beperkt was tot inbreuken op artikel 42 van het Mediadecreet aangaande beelden die pornografisch zijn en nodeloos geweld bevatten, is het ook logisch dit te doen voor gelijkaardige gevallen en geschillen uit andere artikelen, onder meer bij de doorgifte van dergelijke beelden via niet-lineaire diensten, doorgifteschorsing, commerciële communicatie en voorwaardelijke toegangssystemen van distributeurs.

De wijziging via artikel 43 houdt in dat de VRM ook bevoegd wordt voor het toezicht op de uitvoeringsbesluiten die gebaseerd zijn op het Mediadecreet. Verder worden hiermee ook de nieuwe bevoegdheden die volgen uit de omzetting van de richtlijnen onder de bevoegdheid van de algemene kamer gebracht en wordt ook de bevoegdheid van de tweede kamer uitgebreid tot de geschillen die betrekking hebben op doorgifte van beelden die pornografische inhoud en nodeloos geweld inhouden.

Artikel 44 volgt uit de bepalingen van wijziging van artikel 42 in die zin dat met betrekking tot die geschillen waarvoor de tweede kamer bevoegd wordt, de tweede kamer ook ambtshalve moet kunnen optreden. Artikel 45 houdt eveneens een doortrekking in van die

logica. Als de tweede kamer voor meer geschillen inzake pornografische inhoud of nodeloos geweld kan ingrijpen, moet die kamer ook de mogelijkheid hebben daaraan sancties te koppelen bij overtredingen.

Artikel 46 betreft niet de inhoudelijke werking, maar de praktische werking van de VRM en betreft de mogelijkheid van de VRM om daden van beheer of beschikking te stellen, bijvoorbeeld aan- en verkoop van kantoormateriaal, of terugvorderen van onterechte uitgaven.

Artikel 47 betreft eveneens de operationele werking, namelijk het wegwerken van onduidelijkheden die aanleiding kunnen geven tot discussies tussen de VRM en omroepen/distributeurs voor wat betreft het aanleveren van informatie of de kwaliteit van de aanlevering van de beelden.

2. Toelichting van het voorstel van resolutie betreffende de formele erkenning door de European Broadcasting Union van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap (*Parl. St*. Vl. Parl. 2009-10, nr. 571/1)

De heer *Johan Deckmyn* betreurt dat het reglement van de European Broadcasting Union niet is aangepast aan de Belgische institutionele realiteit. Hij staaft die bewering door te verwijzen naar een incident in 2010, het jaar dat België in Oslo vertegenwoordigd werd door zanger Tom Dice. Toen ontstond een rel over het gebruik van een erkend Vlaams symbool, de Vlaamse Leeuwenvlag. Een groepje Vlamingen wilde Tom Dice aanmoedigen met de Vlaamse Leeuw, maar werd tegengehouden door de beveiliging. Zij moesten ofwel hun vlag afgeven ofwel het gebouw verlaten.

De heer Deckmyn wijst erop dat het voorstel van resolutie werd ingediend door leden afkomstig uit Vlaams Belang en N-VA. Het lijkt de indieners niet meer dan logisch dat de Vlaamse Regering bij EBU aandringt dat ze in haar reglement erkent dat de inzending van de VRT gebeurt namens de Vlaamse Gemeenschap en dat de artiest dus de deelstaat Vlaanderen vertegenwoordigt. De artiest moet als dusdanig worden aangekondigd. De Vlaamse Leeuw is daarbij het officiële symbool van de Vlaamse Gemeenschap.

3. Toelichting van het voorstel van decreet houdende wijziging van artikel 218 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende de radio-omroep en televisie, wat de taken van de Vlaamse Regulator voor de Media betreft (*Parl. St*. Vl. Parl. 2010-11, nr. 699/1)

De heer *Wim Wienen* vindt dat de controle van de VRM op artikel 39 van het Mediadecreet te wensen over laat, onder meer omdat de regulator niet over de nodige personeelsleden of middelen beschikt om zijn taken naar behoren te vervullen. Hij staaft die bewering door te verwijzen naar cijfers van het Elektronisch Nieuwsarchief. Uit die analyse van de nieuwsuitzendingen van 7 uur op VRT en vtm is gebleken dat Open Vld, CD&V en sp.a, de drie zogenaamd traditionele partijen, maar liefst 85 percent van de spreektijd voor politici voor hun rekening nemen. Voor Open Vld is dat 31,5 percent, voor CD&V is dat 29,6 percent en voor sp.a 22,7 percent. In de onderzochte periode moeten de andere partijen het met veel minder stellen. Groen heeft gemiddeld 4,6 percent spreektijd ter beschikking, Vlaams Belang moet het met 4,1 percent stellen en N-VA met 3,8 percent. Het is duidelijk dat dit een enorme discrepantie is met het electorale gewicht van de verschillende partijen in de onderzochte periode 2003-2009. Met het voorstel van decreet streeft de heer Wienen naar een meer evenwichtige verhouding tussen nieuwsaandacht en electorale sterkte.

De indieners hebben de mosterd voor dit voorstel van decreet gehaald bij de Conseil Supérieur de l'Audiovisuel in Frankrijk. De CSA bezorgt maandelijks een lijst van de aanwezigheid van politieke partijen op de landelijke zenders aan de voorzitters van het parlement en aan de fractieleiders. De indieners vragen dat de VRM een gelijkaardige lijst

opstelt en bezorgt aan de voorzitter van het Vlaams Parlement. In verkiezingsperiodes geeft de CSA de omroepen richtlijnen over politieke objectiviteit. Voor meer details verwijst de spreker naar de schriftelijke toelichting bij het voorstel van decreet.

Vanuit democratisch oogpunt is het goed dat ook de VRM een dergelijke taak krijgt. Momenteel heeft de regulator een passieve rol omdat hij enkel op klachten reageert. Een openbare lijst zal omroepen twee keer doen nadenken vooraleer ze bepaalde partijen van hun scherm weren. Dit voorstel strekt ertoe de VRM beter te wapenen en artikel 39 van het Mediadecreet te handhaven.

4. Toelichting van het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat het beroep tegen beslissingen van de Vlaamse Regulator voor de Media betreft *(Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1515/1)

De heer *Bart Tommelein* herinnert eraan dat een beroep tegen een beslissing van de VRM kan worden ingediend als willig beroep bij de regulator zelf, of als vernietigingsberoep bij de Raad van State. In het eerste geval wordt het, weliswaar met nieuwe elementen, bij dezelfde instantie ingediend die ook de beslissing nam, wat de indieners van het voorstel van decreet niet opportuun achten.

Bij de Raad van State is er dan weer het probleem van de bijzonder lange procedure en de beperking tot feiten die te maken hebben met machtsafwending, machtsoverschrijding, gebrekkige motivering of procedurefouten. De raad spreekt zich dus niet ten gronde uit, hoewel de Europese kaderrichtlijn in artikel 4 bepaalt dat tegen beslissingen van regelgevende autoriteiten als de VRM, een beroep moet mogelijk zijn over de "feiten van de zaak", wat een letterlijke vertaling is van het Engelse 'merits of the case' dat 'grond van de zaak' betekent.

Het genoemde artikel stelt verder dat voor de beroepsmogelijkheid een lichaam nodig is dat onafhankelijk is van de betrokken partij en bovendien deskundig is. Daarom kozen de indieners voor het Hof van Beroep te Brussel, dat nu al instaat voor het beroep tegen beslissingen van het BIPT en de CRC.

Ook de SARC pleitte voor een echte beroepsmogelijkheid in zijn advies op de beleidsnota Media 2009-2014, waarin hij wijst op ontbrekende basisprincipes in de rechten van de verdediging. De raad haalt het probleem opnieuw aan in zijn advies op het voorliggende ontwerp van decreet en verwijst daarbij naar zijn eerdere adviezen van 14 juli 2008, 17 september 2008 en 20 juli 2009. Ook andere spelers uit de sector achten een degelijke beroepsmogelijkheid nodig.

De heer Tommelein vat samen dat het voorstel van decreet een beroepsmogelijkheid tegen beslissingen van de VRM instelt bij het Hof van Beroep in Brussel, dat over knowhow beschikt en de procedures kent. Het lid wijst verder op de analogie met andere regulatoren in elektronische communicatie. Bovendien wordt daardoor beroep over de grond van de zaak bij een onafhankelijke instantie mogelijk en zal de procedure sneller verlopen.

Artikel 1 behoeft geen uitleg. Artikel 2 verwijst naar de bepalingen in de Europese kaderrichtlijn. Artikel 3 zorgt ervoor dat de beroepsmogelijkheid als aparte titel binnen het deel over de VRM wordt opgenomen in het Mediadecreet. Artikel 4 beschrijft de procedure voor het instellen van een beroep. Artikel 5 is ook analoog met de bepalingen in de federale wetgeving. Het geeft de regering een zekere armslag om bij de belangrijke beslissingen naar Cassatie te trekken, ook al is ze niet onmiddellijk betrokken partij geweest in het Hof van Beroep. Artikel 6 behoeft geen verdere toelichting.

5. Toelichting van het voorstel van decreet houdende wijziging van sommige bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende de radio-omroep en televisie (*Parl. St*. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1549/1)

De heer *Wim Wienen* verwijst naar de afschaffing van de verkiezingsspots voor politieke partijen in 2009. Tegelijk werd de mogelijkheid geschapen voor betaalde verkiezingsboodschappen, eraan voorbijgaand dat die verboden zijn in de wet op de verkiezingsuitgaven.

Bij de evaluatie door de SARC van drie jaar Mediadecreet, kaartte de raad de problemen inzake politieke reclame aan. Niet alleen is de regeling slecht wetgevend werk, er is ook een lacune in de politieke publieksinformatie.

SARC adviseert dan ook de politieke spots terug in te voeren. Daarom achtte de heer Wienen het vanuit democratisch oogpunt nodig om dat advies in een voorstel van decreet te gieten. De indieners volgen niet het volledige SARC-advies, voor hen moeten betaalde boodschappen van politieke partijen en/of mandatarissen buiten sperperiodes wel mogelijk zijn. Het voorstel van decreet stelt voor om de bepalingen over politieke boodschappen die in 2009 uit het Mediadecreet geschrapt zijn, gewoon terug in te voegen.

II. ALGEMENE BESPREKING OP 29 MEI 2012, MET VERZOEK TOT HET ORGANISEREN VAN EEN HOORZITTING

1. Standpunt van de heer Jurgen Verstrepen

De heer *Jurgen Verstrepen* betwijfelt of pornografische inhoud of boodschappen van nodeloos geweld wel voldoende gedefinieerd zijn. Voorts informeert hij of de regelgeving over telewinkelen en spelprogramma's enkel geldt voor de in Vlaanderen erkende omroepen. Hoe zit het met de buitenlandse zenders die geen vergunning nodig hebben?

De heer Verstrepen vraagt de minister om te bevestigen of de landelijke erkenning van een samenwerkingsverband van regionale radio-omroepen gebaseerd is op hun jaarlijkse kosten. Wat met de ketenradio's die ook een landelijke dekking hebben? Bestaat er eigenlijk nog een regionale omroep? Volgens artikel 47 van het ontwerp van decreet kan de regulator voortaan zelf de kwaliteit bepalen waaraan het gevraagde klank- of beeldmateriaal moet voldoen. Wat als een omroep daar niet aan voldoet?

2. Standpunt van de heer Bart Tommelein

De heer *Bart Tommelein* stelt vast dat voorliggend ontwerp van decreet drie belangrijke elementen omvat: de aanpassing aan de Europese regelgeving, taalkundige verbeteringen en nieuwe beleidskeuzes.

Voor de private mediaondernemingen gaat er van het vernieuwde Mediadecreet geen stimulans uit. Het decreet wordt veeleer strenger. Bepaalde inkomstenbronnen, zoals belspelletjes en astrologieprogramma's, worden verboden. Bovendien zullen bepaalde kosten stijgen, onder meer door de verplichting tot ondertiteling. Ook de kosten voor Radio Nostalgie zullen stijgen. Daarnaast is er een dominante VRT, met sterke en kwaliteitsvolle radiofrequenties, met een derde net en met voldoende overheidsmiddelen. Daarom vindt hij het opportuun om een aantal actoren van de mediasector uit te nodigen voor een hoorzitting over de bepalingen in het ontwerp van decreet. De SARC kreeg niet de kans om een degelijk advies op te maken. Daarom lijkt het hem noodzakelijk om ook de leden van de SARC te horen in deze commissie.

In eerdere adviezen stelde de SARC dat boodschappen van algemeen nut geen vorm van commerciële communicatie zijn. Waarom worden de boodschappen van algemeen nut dan ondergebracht onder dezelfde bepalingen als de commerciële communicatie?

Artikel 10 wijzigt artikel 50 van het Mediadecreet dat onder meer bepaalt dat het duidelijk moet zijn van wie de boodschap van algemeen nut afkomstig is. Die bepaling wordt echter alleen opgenomen voor televisie.

Artikel 55 van het Mediadecreet is opgesplitst tussen een deel exclusief voor de commerciële communicatie en een deel zowel voor de boodschappen van algemeen nut als voor de commerciële communicatie. Punt 3 bepaalt dat commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut niet mogen aanzetten tot gewelddadige of discriminerende gedragingen. Punt 2 stelt dat commerciële communicatie geen enkele vorm van discriminatie op grond van geslacht, ras, etnie, nationaliteit, godsdienst of levensbeschouwing, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid mag bevatten of bevorderen. Waarom geldt dat tweede punt niet voor boodschappen van algemeen nut? Is dat verschil wel compatibel met punt 3?

Wat niet verboden is, is toegelaten, stelt SARC. Waarom komt men dan niet tegemoet aan hun vraag naar het schrappen van de bepaling "omroepen zijn gemachtigd boodschappen van algemeen nut uit te zenden".

De minister is niet ingegaan op de SARC-suggestie dat de Jury voor Ethische Praktijken inzake reclame verantwoordelijk zou moeten zijn voor de controle op de inhoud van commerciële communicatie. Men kan zich immers afvragen in welke mate omroepen verantwoordelijk zijn voor de inhoud van advertenties. Bovendien is de consumentenbescherming een federale materie. Als men op deze suggestie zou ingaan, dan zou de VRM zich op zijn andere taken kunnen toeleggen.

Artikel 42 van het Mediadecreet bepaalt dat programma's met pornografische scènes of met beelden van nodeloos geweld niet mogen worden uitgezonden omdat ze de lichamelijke, geestelijke of zedelijke ontwikkeling van minderjarigen ernstig kunnen schaden. Wat bedoelt men precies met pornografische inhoud? Is deze bepaling trouwens wel noodzakelijk? Is de bepaling dat commerciële communicatie de minderjarigen geen zedelijke of lichamelijke schade mag toebrengen niet voldoende? De heer Tommelein ziet twee mogelijkheden. Ofwel maakt men een exhaustieve lijst op van dingen die lichamelijke en geestelijke schade kunnen toebrengen, ofwel gaat men ervan uit dat de aan de VRM toegevoegde kinderpsychologen en pedagogen vanuit hun beroepservaring kunnen beoordelen welke zaken een dergelijke schade teweeg kunnen brengen.

Belspelletjes en programma's met paranormale diensten zouden worden verboden. Enige tijd geleden is aan het licht gekomen dat een bepaald belspelprogramma eigenlijk een vorm van oplichting is. Daarover ontstond verontwaardiging, over de partijgrenzen heen. De heer Carl Devlies, die als staatssecretaris deel uitmaakte van de vorige Federale Regering, heeft dan het initiatief genomen tot opstelling van een KB dat bepaalt dat er duidelijke en strenge exploitatievoorwaarden moeten vervuld zijn vooraleer de kansspelcommissie een vergunning kan verstrekken. Daardoor kunnen er ook sancties worden getroffen. De organisatoren van belspelen moeten hun opgaven duidelijk en ondubbelzinnig formuleren. Jackpotrondes werden verboden. Het systeem van de open lijn is afgeschaft, waardoor niet langer de valse indruk kan ontstaan dat men onmiddellijk zou worden doorgeschakeld. De tijdsduur moet gerespecteerd worden. Er moet een maandelijkse lijst worden ingediend bij de kansspelcommissies. Het reglement moet beschikbaar zijn op teletekst, op het internet en via een gratis telefoonlijn. Aan het begin van elk spel moet er een educatief bericht worden uitgezonden. Ten slotte is er een jaarlijkse evaluatie. Door deze maatregelen kunnen dergelijke programma's niet meer worden misbruikt om mensen te bedriegen. De wijziging in het Mediadecreet voorziet echter in een afschaffing van dergelijke programma's. Deze maatregel is duidelijk overbodig geworden door strenge reglementering op federaal niveau.

Men kan zich ook afvragen of het noodzakelijk is om programma's met paranormale diensten te verbieden. Paranormale diensten worden namelijk niet alleen op televisie aangeboden, maar ook op het internet, in tijdschriften en kranten en via persoonlijke contacten. Men kan dus niet beweren dat het Mediadecreet bepaalde groepen van de bevolking beschermt. Dit verbod zal vooral een impact hebben op de verschillende private mediabedrijven.

In de reguleringsimpactanalyse wordt geen onderscheid gemaakt tussen belspelen en programma's met paranormale diensten. Over die laatste categorie staan er in de RIA praktisch geen gegevens. Ook voor de belspelen lijkt de RIA niet erg overtuigend. Iemand die vaak deelneemt aan belspelen, in de categorie 'high', besteedt bijvoorbeeld gemiddeld 8,5 euro per week. Dat bedrag ligt echter in de buurt van wat een wekelijkse Lottodeelnemer betaalt. De kans om de Lotto te winnen is nochtans ook niet zo groot. Bovendien zegt de RIA dat het risico op gokschulden en verslaving zeer laag is.

De bepalingen inzake de regionale radio-omroeporganisaties hebben vooral een financiële impact. Er bestaat ongelijkheid tussen de verschillende landelijke zenders. Daardoor loopt de overheid soms middelen mis. Radio Nostalgie zal nu meer moeten betalen. Het is geen probleem dat ongelijkheden worden weggewerkt, maar dan moeten alle ongelijkheden in vraag worden gesteld, inclusief de verdeling van de frequenties die duidelijk verschillen in kwaliteit. Vooraleer er een nieuw frequentieplan wordt opgesteld, moet er een debat worden gevoerd over de toekomst van het Vlaamse radiolandschap. Dat kan misschien leiden tot een herziening van de bepalingen over de radio-omroepen in het Mediadecreet.

Het is positief dat men de toegang tot televisie wil vergemakkelijken voor visueel en auditief gehandicapten. De verplichting tot ondertiteling geldt niet alleen voor het journaal, maar ook voor actualiteitsprogramma's die live worden uitgezonden. Dat vergt echter heel wat apparatuur en knowhow. Het voorziene investeringsbudget van de Vlaamse overheid voor deze verplichting moet voldoende zijn. Hoe ziet de minister de concrete toepassing van de passage over een tijdspad en over quota, onder meer voor gebarentaal en audiobeschrijving? Zal de VRT zijn knowhow ter beschikking stellen?

Wat de doorgeefregeling betreft, vraagt de heer Tommelein waarom niet vermeld wordt, of het verdelen van programma's op het moment van de lineaire uitzending, binnen het basispakket van de dienstverlener moet vallen. Tot slot vraagt hij een reactie op de opmerking van de SARC dat programma's van omroepen van de Franse en de Duitstalige Gemeenschap slechts doorgegeven mogen worden voor zover ze gericht zijn op de volledige gemeenschap, terwijl alle door een EU-lidstaat erkende omroepprogramma's uit het buitenland toegelaten worden.

3. Verzoek tot het organiseren van een hoorzitting

Een aantal leden is van mening dat een verdere bespreking van het ontwerp van decreet en de andere parlementaire initiatieven pas zinvol kan zijn na het horen van het standpunt van een aantal belangrijke stakeholders.

Na discussie wordt overeengekomen om op 7 juni 2012 een hoorzitting te organiseren waarbij SARC, POF en VRM als spreker worden uitgenodigd (*Parl. St*. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1573/5).

III. VOORTZETTING VAN DE BESPREKING OP 19 JUNI 2012, NA DE HOORZITTING VAN 7 JUNI 2012

1. Standpunt van de heer Wim Wienen

De heer *Wim Wienen* heeft nieuwe inzichten verworven tijdens de hoorzitting van 7 juni (*Parl. St*. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1573/5). In verband met voorliggend ontwerp van decreet betreurt hij de manier waarop met SARC als strategische adviesraad is omgesprongen. SARC had maar een heel korte periode om advies uit te brengen. Bovendien werden heel wat opmerkingen niet opgenomen of negatief geëvalueerd door de minister. Men moet gebruik maken van de expertise van SARC, en als men hem niet au sérieux neemt, moet men hem afschaffen. Op deze manier met raadgevers omspringen, is vernederend.

De heer Wienen deelt de mening van SARC dat het hier een gemiste kans betreft. De twee meest belangrijke wijzigingen in het ontwerp van decreet betreffen de aanpassing aan de Europese richtlijnen en de belspelletjes. Nochtans had de SARC in zijn uitgebreid rapport naar aanleiding van de derde verjaardag van het Mediadecreet, ook nog andere fundamentele bemerkingen gemaakt.

Gelukkig is er nog de oppositie die zich apart maar constructief opstelt, om de SARC-verzuchtingen om te zetten in een decretale teksten. De heer Wienen verwijst naar zijn het voorstel van decreet over de verkiezingsspots op de VRT en het verwijderen van de sperperiodes voor politieke spots op radio en tv (*Parl. St*. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1549/1). Het betreft evenzeer het voorstel van decreet van de heren Tommelein, Verstrepen en Caron in verband met een beroepsprocedure bij het Hof van Beroep in Brussel wat betreft uitspraken van de Vlaamse Regulator voor de Media (*Parl. St*. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1515/1). De oppositie komt dus enigszins tegemoet aan de verzuchtingen van de SARC.

Er worden met het voorliggende ontwerp van decreet nieuwe bevoegdheden en taken bedeeld aan de VRM. De heer Wienen vraagt aan de minister of daar budgettair rekening mee is gehouden. Uit de hoorzitting van 7 juni bleek dat de VRM in de huidige constellatie onmogelijk al deze opdrachten kan uitvoeren. Daar zou de heer Wienen enige verduidelijking over willen.

Bepaalde collega's zien het verbod op belspelletjes niet zitten omdat het niet meer aan de orde is. De heer Tommelein bracht dat aan tijdens de hoorzitting. De heer Wienen is het daar niet mee eens en steunt hierin de minister. Het is niet omdat sommige omroepen op vrijwillige basis hebben beslist om de belspelletjes af te voeren, dat het probleem volledig van de baan is. Het is best mogelijk dat een of andere onverlaat dergelijke dingen ooit opnieuw invoert. Daarom vindt de heer Wienen het nuttig dat dat in het ontwerp van decreet blijft staan. De Vlaams Belangfractie zal de minister daarin steunen.

De heer Wienen kondigt een amendement aan op artikel 47 van het ontwerp van decreet, waarin de woorden 'redelijkerwijs' en dergelijke worden geschrapt. Volgens de SARC zou dat immers niet conform de Europese regelgeving zijn. De twee andere amendementen behelzen de afschaffing van de levensbeschouwelijke derden op de VRT. Die discussie werd al vaker gevoerd. De heer Wienen heeft daarover een voorstel van decreet ingediend, dat echter roemloos ten onder is gegaan (*Parl. St*. Vl. Parl. 2009-10, nr. 299/1-2). Hij zal toch op die nagel blijven kloppen omdat dat belangrijk is. Het gaat tenslotte om 1,5 miljoen euro aan overheidsmiddelen.

2. Standpunt van de heer Wilfried Vandaele

De heer *Wilfried Vandaele* vindt de grondige en uitgebreide wijziging aan het Mediadecreet van 27 maart 2009 noodzakelijk, omdat er twee Europese richtlijnen moeten worden

omgezet in Vlaamse wetgeving. Veel artikelen van dit ontwerp van decreet zijn door deze omzetting dan ook veeleer technisch van aard, zodat men er niet bij stil hoeft te staan.

De collectieve verontwaardiging over de belspelletjes en de astrologieprogramma's is alweer een tijdje achter de rug. De discussie in het parlement dateert van begin 2011. Die heeft ertoe geleid dat een en ander werd onderzocht, zodat men nu overgaat tot het verbieden van die belspelletjes. Interessant is dat de Raad van State heeft geoordeeld dat voorliggend ontwerp van decreet geen bevoegdheidsoverschrijding inhoudt: de Vlaamse Gemeenschap mag wel degelijk die belspelletjes en die paranormale programma's verbieden. De heer Vandaele merkt dat sommige collega's het daar voorheen niet mee eens waren. Dat de Raad van State nu zegt dat dit wel kan, is op zich belangrijk. Ook inhoudelijk staat de N-VA-fractie daar achter. Destijds heeft men gezien hoe perfide men te werk ging en hoe uiteindelijk de zwaksten in de samenleving daarvan het slachtoffer werden. Dat verbod is dus een goede maatregel. Tijdens de hoorzitting wierp de heer Ernest Bujok op dat de omroepen dat ook zelf hadden kunnen regelen. Men had het dan ook effectief moeten doen, maar men heeft het nagelaten. Vandaar dat de overheid moest optreden.

Ook de ondertiteling ligt de N-VA-fractie bijzonder na aan het hart. Er is al heel vaak gediscussieerd over artikel 155. De vorige formulering had geleid tot discussies over de interpretatie van dat artikel. Het ontwerp van decreet heeft nu de ambitie om dat artikel te verduidelijken en de interpretatiemogelijkheid die er blijkbaar was, weg te nemen. De toegankelijkheid van programma's is uitermate belangrijk. De heer Vandaele is dan ook tevreden met die verduidelijking. Meer zelfs, er zal een amendement worden ingediend om een en ander nog wat duidelijker te stellen. Er was immers onduidelijkheid over de kanalen die vandaag reeds een nieuwsuitzending hebben en reeds ondertitelen. Die omroepen moeten dat ook in de toekomst blijven doen. Dat wordt uitdrukkelijker gesteld.

De federale wetswijziging met betrekking tot de netneutraliteit en telecommunicatie geeft het BIPT de mogelijkheid om de aanbieders van elektronische communicatienetwerken, voor het doorgeven van data, bepaalde kwaliteitsvereisten op te leggen. Het is ook niet de eerste keer dat de commissie het daarover heeft. Aangezien data – internet – en media via hetzelfde netwerk worden doorgegeven, hebben dergelijke bepalingen uiteraard ook een onrechtstreekse impact op Media. Op dat punt lopen de federale en de Vlaamse bevoegdheden dus door elkaar. Mocht BIPT de kwaliteitsvereisten voor datatransmissie zo streng maken dat de aanbieders van de netwerken hiervoor in meer ruimte moeten voorzien, dan zou dat ertoe kunnen leiden dat de ruimte voor mediatransmissie – een Vlaamse bevoegdheid – te klein wordt om nog overal een goede kwaliteit te kunnen aanbieden. Om die balans in evenwicht te houden, acht de meerderheid het noodzakelijk dat de Vlaamse Regulator voor de Media aan Vlaamse zijde de mogelijkheid krijgt een tegengewicht te bieden, door zelf kwaliteitsvereisten voor het doorgeven van mediasignalen te kunnen opleggen. Daartoe wordt ook een amendement ingediend.

Ten slotte verduidelijkt het ontwerp van decreet ook een en ander met betrekking tot de evenementenregeling. Zo wordt de notie 'basispakket van een dienstenverdeler' duidelijker gedefinieerd. De heer Vandaele merkt op dat hij twee jaar geleden een vraag om uitleg had gesteld om te wijzen op de onduidelijkheid die op dat vlak bestond. Het ontwerp van decreet heeft de ambitie om die onduidelijkheid weg te nemen. Op het eerste gezicht doet het dat ook. Dit lijkt de heer Vandaele een goede stap. Zo wordt nu bijvoorbeeld ook duidelijk dat een evenement van de evenementenlijst enkel op zo'n manier mag worden uitgezonden dat meer dan 90 percent van de mensen, van de samenleving, die omroep kan ontvangen. De heer Vandaele besluit dat het ontwerp van decreet voor zijn fractie algemeen beschouwd dus positief is.

3. Standpunt van de heer Veli Yüksel

De heer *Veli Yüksel* is tevreden over de voorgestelde wijzigingen aan het Mediadecreet. Men heeft er een tijdje op moeten wachten, maar dat heeft uiteraard te maken met de complexiteit van de materie. Ook waren er adviezen, overlegrondes en dergelijke meer nodig.

De EU-richtlijn met betrekking tot elektronische communicatie werd omgezet. Belspelprogramma's, telewinkelprogramma's en programma's waarbij gebruik wordt gemaakt van paranormale middelen – astrologie, toekomstvoorspellingen enzovoort – worden verboden, zodat gemakkelijk beïnvloedbare kijkers tegen zichzelf in bescherming worden genomen. Ook de rationalisatie van de evenementenregeling is een goede zaak.

Positief is ook de uitbreiding van de ondertitelingsverplichtingen. Dat geldt ook voor de juridisch-technische verduidelijkingen die de handhaving van het Mediadecreet ten goede komen, onder andere over boodschappen van algemeen nut, commerciële communicatie en de bevoegdheden van de VRM. Spreker is ook tevreden met de legistieke verbeteringen door het schrappen van overbodige bepalingen of door aanpassingen aan de realiteit. Hij is met name zeer tevreden over het feit dat er na twintig jaar Vlaams mediabeleid eindelijk een definitie wordt gemaakt van wat een journaal is.

De heer Yüksel betreurt wel dat er in het ontwerp van decreet geen wijzigingen worden aangebracht aan het hoofdstuk van de regionale televisiezenders, behalve als het gaat om het in te dienen amendement met betrekking tot de samenwerking tussen tvbrussel en fmbrussel, ondanks het voorstel van deze omroepen om half april 2012 een aantal zaken te wijzigen. Daarop is tot op heden geen reactie gekomen. Er was op 14 juni 2012 nog een overlegvergadering. Dat was precies één jaar, aldus de heer Yüksel, na de toelichting van minister Lieten, naar aanleiding van zijn vraag om uitleg bij de onderzoeksopdracht van Podium Perception Management over de financiële situatie van de regionale omroepen (*Hand.* Vl. Parl. 2010-11, nr. C2418). Sindsdien is hun situatie, zeker wat de financiën betreft, er nog op achteruit gegaan. Dit door toedoen van de verlaging van de vergoeding die zij van Telenet ontvangen, en door een aanhoudende daling van de inkomsten uit reclame. Ook de inkomsten uit overheidscommunicatie dalen. Door de nakende gemeenteraadsverkiezingen nemen de lokale besturen, de steden en gemeenten, geen beslissingen meer om te investeren in de regionale omroepen. Ook de Vlaamse overheid heeft op deze uitgavenpost zwaar bespaard.

De financiële studie en het vervolg erop werden afgerond en gaan over de meerjarige samenwerkingsovereenkomsten. Maar de overeenkomsten werden nog niet goedgekeurd door de Vlaamse Regering. Daardoor kregen de omroepen in 2012 nog geen subsidievoorschot. De subsidies voor 2011 werden ook nog niet volledig uitbetaald. Zo heeft Focus/WTV nog geld van 2011 tegoed. En dan moeten de zenders ook nog prefinancieren voor een Vlaamse overheid, die steeds bijkomende verplichtingen oplegt maar die haar financiële verantwoordelijkheid niet opneemt.

Ook de vandaag voorgestelde wijziging in verband met de uitbreiding van de ondertitelingsverplichtingen brengen voor de regionale omroepen extra kosten met zich mee. Deze kosten worden niet gedekt door de subsidies die zij hiervoor ontvangen van de Vlaamse overheid. Deze ondertitelingssubsidie werd trouwens nog nooit geïndexeerd, terwijl de arbeidskosten de voorbije tien jaar wel zijn gestegen. De bedragen die minister Lieten in de samenwerkingsovereenkomsten voorstelt, liggen weer voor vijf jaar vast en blijven ontoereikend om de reële kosten te dekken. Bovendien is de bestaande ondertitelingsapparatuur dringend aan vervanging toe. Er is in de subsidie geen geld uitgetrokken voor de extra kost voor nieuwe soft- en hardware voor de ondertitelingsapparatuur. Volgens de heer Yüksel hebben de zenders minister Lieten hierover al een offerte bezorgd. Zo weet zij

wat deze investering precies inhoudt. Bij de start van het ondertitelingsproject werd deze investering wel betoelaagd door de toenmalige Mediaminister Bourgeois.

De heer Yüksel vraagt namens zijn fractie wat het resultaat is van het overleg met de regionale zenders. Vorige week werd op een overleg een akkoord bereikt met de sector over de toekomt van de regionale televisiezenders.

4. Standpunt van de heer Bart Caron

De heer *Bart Caron* steunt globaal genomen de wijzigingen die met dit ontwerp van decreet aan het originele Mediadecreet worden aangebracht. Het zijn vaak verduidelijkingen en verbeteringen, de Europese regelgeving wordt geïmplementeerd, er is een betere definiering van de evenementenlijst en hoe daarmee wordt omgegaan.

Belangrijker is echter wat er niet is opgenomen. De SARC heeft een hele rist punten opgesomd. De heer Caron had graag een stap vooruit gezien met betrekking tot de financiering, de garantie en de leefbaarheid van de regionale televisieomroepen. Hij deelt de bekommernis om leefbare regionale televisieomroepen met de heer Yüksel, en hoopt dat er een deugdelijke oplossing komt. Maar het feit dat dit niet is opgenomen in dit ontwerp van decreet maakt hem ongerust. Hij heeft hierover geen amendement ingediend omdat hij zich meent te herinneren dat er is gezegd dat dit in een ander kader zou worden geregeld.

De heer Caron stelt verder dat er een probleem is met betrekking tot de lokale radioomroepen en de auteursrechten. Voor de auteursrechten is de federale overheid bevoegd. Een aantal lokale radiozenders beklagen zich erover dat zij veel te hoge facturen over auteursrechten ontvangen. Volgens hen heeft dat te maken met de wijze van meten. Ooit hebben zij voorgesteld om in het Mediadecreet te bepalen dat zij van die dure regeling worden verlost. SABAM factureert op basis van het aantal potentiële luisteraars, maar zij willen dat het aantal mensen dat daadwerkelijk luistert in aanmerking wordt genomen. De heer Caron vraagt zich af of men met hun bekommernissen rekening wil houden. In de vorige legislatuur is de vergunningsperiode verlaat, om nadien het probleem te kunnen aanpakken. Hij vraagt zich af of inmiddels al een tijdelijke oplossing is bedacht.

De heer Caron vraagt zich af wat de draagwijdte van het aangekondigde amendement zal zijn waarin staat dat de tv-omroep kan afwijken van zijn opdracht “zoals bepaald in artikel 162 van het Mediadecreet”. Zijn vragen zijn louter informatief, en verwoorden niet een principiële afwijzing.

5. Standpunt van de heer Jurgen Verstrepen

De heer *Jurgen Verstrepen* verwijst naar zijn standpunt dat reeds werd ingenomen bij de eerste bespreking op 29 mei 2012. Hij wordt koud noch warm van het ontwerp van decreet, en begrijpt niet waarom sommigen onderkoeld euforisch zeggen dat zij tevreden zijn met de voorgestelde wijzigingen die toch geen praktische gevolgen zullen hebben. De sector ligt hier niet wakker van.

De heer Verstrepen stelt dat journalisten over dit alles weinig zouden kunnen schrijven, behalve dat belspelletjes niet meer mogen, dat regionale radio vanaf nu de volle pot zal betalen voor een licentie, dat de VRM nog meer taken krijgt, dat men niet weet hoe men dat zal betalen en dat er een beetje wordt gediscussieerd over de vraag of politieke reclame buiten de sperperiode mag. De heer Tommelein stelde dit probleem terecht aan de kaak.

Eigenlijk komt het ontwerp van decreet neer op een status-quo. De politiek sleutelt aan de toestand van de lokale radio’s die eigenlijk allemaal zouden kunnen worden opgedoekt omdat zij niet langer nuttig zijn en geen marktaandeel meer hebben. De politiek sleutelt

ook aan de toestand van de regionale tv-stations die in de problemen zitten. De politiek buigt zich ook over belspelletjes die niemand meer uitzendt.

6. Standpunt van de heer Philippe De Coene

De heer *Philippe De Coene* stelt in antwoord op de heer Verstrepen, dat tijdens de hoorzitting namens de privéomroepen is gezegd dat de digitalisering en convergentie worden aangegrepen om te stellen dat niets kan worden gedaan, maar dat dit een vorm van defaitisme is die moet worden bestreden. Met betrekking tot de belspelletjes herinnert de heer De Coene zich dat er naar aanleiding van het programma Basta een aantal actuele vragen zijn gesteld in de plenaire vergadering. Tijdens dat debat vroegen sommigen zich ernstig af of men zoiets wel kon regelen. De heer De Coene was toen van mening dat dat wel kon, vanwege zijn kennis van de Europese voorgeschiedenis. Hij vindt het wel vreemd dat het onder de activiteiten van 'telewinkelen' valt. Ofwel zegt men dat je het juridisch niet kunt regelen, ofwel zegt men dat het maatschappelijk zonder voorwerp geworden is. Vanuit een voorzienigheidsgedachte lijkt het hem hoe dan ook het veiligste om tegen dat soort activiteiten op te treden in de regelgeving, om bedrog en oneerlijk geldgewin te vermijden of te proberen in te perken.

Het is niet duidelijk wat eerst was: de aankondiging van de minister dat ze er iets aan zou doen, of de aankondiging van een aantal omroepen dat ze ermee zouden stoppen. Het is sowieso goed, aldus de spreker, dat omroepen inzien dat ze niet langer daartoe hun toevlucht moeten nemen, en dat de regelgever tegelijk aankondigt die deur te zullen sluiten, omdat het activiteiten zijn die weinig uitstaans hebben met een hoogkwalitatief medialandschap.

De heer de Coene meldt dat de meerderheidspartijen nog een aantal amendementen zullen indienen om het ontwerp van decreet op een aantal punten te verbeteren. Deze amendementen zullen bij de betrokken artikelen worden toegelicht.

7. Antwoord van minister Ingrid Lieten en bijkomende opmerkingen van de leden

7.1. Definities en begrippen

Minister *Ingrid Lieten,* viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Innovatie, Overheidsinvesteringen, Media en Armoedebestrijding, verwijst naar de tussenkomst van de heer Tommelein, die informeerde wat men precies bedoelde met 'pornografische inhoud' in artikel 42 van het Mediadecreet. Hij vroeg of deze bepaling wel noodzakelijk was binnen de context van dit artikel. Hij pleitte voor een exhaustieve lijst of een interpretatie door psychologen. De minister stelt in haar antwoord dat als programma's geen pornografische scènes of beelden van nodeloos geweld mogen bevatten, het logisch is dat ter bescherming van minderjarigen ook gesproken wordt van pornografische scènes of beelden van nodeloos geweld. De toevoeging is niet overbodig omdat de opsomming als limitatief wordt gesteld. Was dit een niet-limitatieve opsomming geweest, dan was er kritiek mogelijk van de omroepen dat dit veel te arbitrair was en te veel willekeur mogelijk maakte.

De woorden van 'pornografische inhoud' of 'nodeloos geweld' zijn niet nieuw. Ze zijn er al van de decreetswijziging van 4 mei 1994, toen ze ingevoerd werden naar aanleiding van de eerste Europese richtlijn 'Televisie zonder Grenzen' van 3 oktober 1989, waarbij ze een omzetting vormden van een deel van die richtlijn.

Het definiëren van begrippen is enkel nodig als de bewoordingen niet voor zich spreken of aanleiding kunnen geven tot verwarring. Geen van beide voorwaarden lijkt hier vervuld en ook de vroegere decreetgevers hebben nooit gedacht dat hiervoor een bijkomende definitie vereist was. Bovendien is het zo dat, wanneer de kamer voor onpartijdigheid en

bescherming van minderjarigen van de VRM uitspraak doet over zaken met betrekking tot de bescherming van minderjarigen, zij uitgebreid wordt met twee deskundigen met minstens vijf jaar beroepservaring in de domeinen kinderpsychologie, kinderpsychiatrie of pedagogie en twee deskundigen vanuit hun betrokkenheid bij de belangen van gezinnen en kinderen. Er is binnen de tweede kamer dus een ruime expertise aanwezig om hieraan invulling te geven.

7.2. Belspelletjes en astrologieprogramma's

Het verbod voor belspelletjes en astrologieprogramma's geldt volgens de minister enkel voor Vlaamse omroepen. Buitenlandse erkende of aangemelde omroepen, die op basis van de audiovisuele mediadienstenrichtlijn ook hun omroepprogramma's in Vlaanderen uitzenden, kunnen niet worden verhinderd de belspelletjes of astrologieprogramma's uit te zenden. Een erkenning in één land van de Europese Unie houdt in ook de omroepprogramma's te kunnen uitzenden in andere landen. Dat is het basisprincipe, waarop echter twee nuanceringen aan te brengen zijn.

Een eerste nuancering is dat de audiovisuele mediadienstenrichtlijn en dus ook het Vlaamse Mediadecreet bepalen dat de regulator kan optreden in die situatie waarbij een omroep zich in het buitenland zou vestigen, maar zijn programma's volledig of hoofdzakelijk zou richten op Vlaanderen, precies om aan strengere bepalingen te ontsnappen. In dat geval kan de VRM conform de richtlijn audiovisuele mediadiensten en artikel 221 van het Mediadecreet, contact opnemen met de buitenlandse regulator in kwestie om tot een aanvaardbare oplossing voor die problemen te komen. Als dat niet leidt tot het gewenste resultaat, kan de VRM onder strenge voorwaarden en onder het volgen van een strikte procedure, andere passende maatregelen nemen om te verhinderen dat die omroeporganisatie de lokale verplichtingen omzeilt. Zo mogen de maatregelen enkel worden genomen als de omroep in kwestie vanuit de andere lidstaat uitzendt om de voorschriften te omzeilen en mits de Commissie haar goedkeuring verleent.

Een tweede nuancering is dat de VRM de doorgifte van een omroep door dienstenverdelers en netwerkoperatoren kan schorsen. Ook dat kan enkel in het kader van ernstige feiten, zoals aansporen tot haat, gevaar voor de openbare orde, volksgezondheid enzovoort en mits een strikte procedure met de regulatoren van andere lidstaten en de Europese Commissie wordt gerespecteerd.

De minister verwijst naar de discussie over belspelprogramma's in januari 2011, naar aanleiding van het programma Basta. Met betrekking tot de inhoud zijn belspelletjes te kwalificeren als kansspelen en vallen zij onder de federale bevoegdheid. Met betrekking tot de vorm is een belspel echter een omroepdienst, die onder de bevoegdheid van de gemeenschappen valt. Wat de vorm betreft, kwalificeert de Vlaamse Regulator voor de Media belspelen als telewinkelen. Deze zienswijze wordt ook gedeeld door het Europees Hof van Justitie.

De minister heeft ervoor geopteerd om in het Mediadecreet een verbod in te schrijven op het uitzenden van belspelprogramma's. Dat is gebeurd door in het ontwerp van decreet de modaliteiten voor telewinkelen te verstrengen. De Raad van State heeft hierover in zijn advies over het ontwerpdecreet geen opmerkingen geformuleerd aangaande de bevoegdheden, of deze bevoegdheden in vraag gesteld. Integendeel, er is zelfs expliciet gesteld dat dit onder Vlaamse bevoegdheid valt. De Raad van State heeft enkel gesteld dat men deze bevoegdheid duidelijk moest motiveren, wat dan ook gebeurd is. Door dit verbod in te voeren, overschrijdt de Vlaamse Gemeenschap dus duidelijk haar bevoegdheden niet.

Het KB ter zake dateert van 11 juni 2011 en is er gekomen omdat het vorige KB van 2009 niet streng genoeg was en niet in een regime van vergunningsplicht voorzag. De minister deelt de mening van de heer Tommelein echter niet dat met het KB van vorig jaar, de

federale wetgever het echte probleem heeft opgelost. De federale wetgever heeft het belspelelement aan strengere regels onderworpen, maar het is de keuze en het recht van de gemeenschappen om de programma's rond deze spelletjes te verbieden en dit verbod komt er precies omdat hierover – ook in dit parlement – zoveel verontwaardiging is gerezen.

De minister verwijst naar de opmerking van de heer Tommelein dat het aanbod van paranormale diensten zeer divers is en dat deze diensten niet alleen worden aangeboden via televisie, maar ook via tijdschriften, kranten en internet. Uiteraard is de bevoegdheid van de minister beperkt tot radio-omroep en televisie en een verbod op astrologieprogramma's op radio en televisie zal inderdaad geen invloed hebben op dergelijke diensten die via andere kanalen worden aangeboden. Maar dat is geen reden om binnen haar bevoegdheden niet actief op te treden tegen dit soort diensten. Dit verbod is ingegeven vanuit de filosofie om de burger en bepaalde groepen van de bevolking te beschermen: financieel maar ook maatschappelijk-menselijk. Mensen die op helderziendheid en dergelijke een beroep doen, kunnen zich vaak in een emotioneel labiele toestand bevinden. In die omstandigheden vatbaar zijn voor dergelijke adviezen, kan leiden tot nog meer emotionele onrust.

De minister geeft ook mee dat in een artikel in De Tijd van 20 januari 2011 al werd gemeld dat in 2009 zowel de Vlaamse Mediamaatschappij (VMMa) als Endemol, de producent van de belspelletjes, hierop verlies leden. SBS, met VT4 en VIJFtv, stopte eind 2009 met het uitzenden van belspelprogramma's. VMMa stopte ermee in januari 2011. Geen van deze omroeporganisaties is sindsdien opnieuw begonnen met het uitzenden van belspelprogramma's. De minister denkt dat er dus een groot draagvlak bestaat, ook bij de omroepen, om dit niet meer mogelijk te maken.

De heer *Jurgen Verstrepen* blijft kritisch ten aanzien van belspelletjes en buitenlandse zenders. De VRM meent daartegen te kunnen optreden, maar houdt geen rekening met de Europese richtlijnen. De VRM is er tot vandaag nog nooit in geslaagd ook maar één buitenlandse zender te bewegen tot iets. Als de uitzendingen volledig in het Nederlands zouden worden uitgezonden, zal men zich beroepen op de taal als criterium, maar dat heeft geen decretale basis. De minister getuigt volgens de spreker van een selectieve verontwaardiging. Zij viseert een tv-programma waar 2000 tot 3000 mensen naar keken. Het is vandaag al een succes wanneer men 12.000 kijkers kan bereiken. Maar er zijn websites met een bereik tot 1,3 miljoen unieke bezoekers per dag. Dat behoort niet tot de bevoegdheden van de minister – wel tot die van de Kansspelcommissie – maar toch. Iedereen heeft toegang tot het internet, wat erg laagdrempelig is. Op twee maand tijd wordt er in ons land voor 160 miljoen euro via gok-, kans- en belspelletjes vergokt. De cijfers blijven stijgen. Er zijn 75.000 verslaafden en 125.000 probleemspelers in ons land. Dat probleem is dus veel ernstiger dan dat van een belspelletje op tv, zo stelt de heer Verstrepen. Zijn kritiek komt er dus op neer dat de minister aan steekvlampolitiek doet. Hij heeft geen cijfers, maar gaat er even van uit dat 1 procent van de kijkers naar belspelletjes een probleemgedrag vertoont. Dat betekent dat er dus een decreet wordt gemaakt om twintig mensen te beschermen, terwijl elke dag honderdduizenden via het internet geld vergokken.

7.3. Gelijkschakeling tussen de regionale en de landelijke radio's

Mevrouw *Ingrid Lieten* verwijst naar de vraag van de heer Verstrepen over de gelijkschakeling tussen de regionale en de landelijke radio's. Ze stelt dat de gelijkschakeling is ingegeven vanuit de overweging dat het conglomeraat van regionale radio's samen de facto een landelijke omroep vormt, waarbij er dus geen enkele reden is waarom de regels van de landelijke omroepen er niet zouden moeten gelden. De financiële gelijkstelling die volgt uit de hogere jaarlijkse vergoeding is een logische consequentie hiervan en zou anders zelfs een vorm van discriminatie kunnen inhouden tussen de landelijke en de regionale radio's. Het doortrekken van de redenering dat een samenwerkingsverband van lokale radio's ook een regionale of landelijke radio vormt, gaat volgens de minister echter niet op: de bestaande samenwerkingsvormen houden geen regionale of landelijke dekking in en de organisatie,

de personeelsbezetting, de taken en de functie van dergelijke ketenradio's zijn van een andere grootteorde dan de landelijke radio's. Vaak is er een lokale ontkoppeling om lokale reclame te brengen en dergelijke. Hierdoor opereren ze nog steeds veel kleinschaliger dan de landelijke radio's.

De bedoeling van deze toevoeging bestaat erin toe te laten dat de beeldkwaliteit van de omroepsignalen die de VRM worden bezorgd, een afdoend kwaliteitsniveau haalt om de diverse opdrachten van toezicht op een efficiënte wijze te kunnen uitvoeren. Zo moet het mogelijk zijn het toezicht te verzekeren op de naleving van diverse decretale inhoudelijke en vormelijke bepalingen waaraan uitzendingen moeten beantwoorden.

De huidige bepaling stelt op algemene wijze dat een kopie van de omroepsignalen ter beschikking moet worden gesteld. Dit levert echter regelmatig problemen op bij het afspelen of het bekijken van de bezorgde beelden en bij het kopiëren van relevante fragmenten. Het staat elke omroeporganisatie momenteel immers vrij zelf het formaat te kiezen. Ten gevolge van de compressie van de beelden of van het gebruik van sommige codecs, specifieke soft- en hardware, levert dit soms vervormde, wazige of geblokte beeldweergaven op en worden de tekstuele beeldvermeldingen soms onleesbaar. Dit heeft in het verleden al tot discussies met de omroeporganisaties geleid. Het is de bedoeling dergelijke discussies in de toekomst zo veel mogelijk te vermijden.

De VRM wil alle omroeporganisaties niet een en dezelfde standaard voor het beeldbestandsformaat of de meest gesofisticeerde beeldscherpte opleggen. Indien de bezorgde beelden niet voldoen om de controletaken op een degelijke en normale wijze uit te voeren, zal de VRM de omroeporganisatie hiervan op de hoogte stellen en laten weten aan welke minimale voorwaarden de te bezorgen kopie moet voldoen.

De wijziging van het decreet waarbij de regionale radio-omroepen de facto nu landelijk worden, betreft volgens de minister vooral een financiële kwestie. De heer Tommelein heeft gesteld dat bij het wegwerken van ongelijkheden ook moet worden gekeken om andere ongelijkheden weg te werken, onder meer aangaande de verdeling van frequenties. Verder beaamt de minister dat er een debat nodig is over het nieuwe radiolandschap en het nieuw frequentieplan.

De erkenningen en vergunningen met betrekking tot de FM-band die werden uitgereikt aan Vlaamse particuliere radio-omroeporganisaties, werden verlengd tot 25 september 2016. Ze zijn dus nog meer dan vier jaar geldig. Toch wil de minister nu al een grondige behoefte- en marktanalyse van de radiosector laten uitvoeren, die Vlaanderen moet toelaten noodzakelijke strategische keuzes te maken voor een nieuw radiolandschap in de toekomst. Dit moet input geven voor het debat dat men daarover gaat voeren.

Het gaat om de volgende invalshoeken. Eén, hoe zal het Vlaamse radiolandschap eruitzien in 2016? Twee, wat is de impact op het Vlaamse radiolandschap van de tendens tot het groeperen van radio-omroeporganisaties, van de convergentietendensen tussen radio en andere media en van de opkomst van nieuwe vormen van mediaconsumptie? Drie, wat voor radio is wenselijk en leefbaar na 2016? Is de onderverdeling in categorieën van radio-omroeporganisaties, zoals in het Mediadecreet, nog afdoende en relevant? Die vraag is ook al door anderen gesteld. Is er vraag naar nieuwe categorieën radio-omroeporganisaties met specifieke voorwaarden? Hoeveel radio-omroeporganisaties van elke – nieuwe – categorie zouden wenselijk en leefbaar zijn in de FM-band? Welk beleid is wenselijk voor andere distributiewijzen dan FM? Welke erkenningsvoorwaarden moeten gelden voor elke – ook nieuwe – categorie van radio-omroeporganisatie?

De opdracht zal resulteren in een studie met aanbevelingen die moeten toelaten om in Vlaanderen een duidelijk, evenwichtig en economisch haalbaar plan voor de radiosector op te stellen voor de volgende tien jaar. Ook moet worden aangegeven hoe en voor wie op

andere distributiewijzen dan FM kan worden ingezet. De minister verwacht de resultaten van die studie voor de zomer van 2013 te kunnen voorstellen. Dan is er in deze legislatuur nog ruim de tijd om het debat te voeren over de vraag welke richting men uit wil tegen 2016, wanneer de vergunningen verlopen. Men moet ter zake een evenwicht proberen te bereiken: men moet elkaar de nodige tijd geven om het debat te voeren, maar ook de rechtszekerheid van de bestaande radiovergunningen respecteren en de radio-omroeporganisaties de tijd geven zich voor te bereiden op eventuele nieuwe wijzigingen die men samen zouden aanbrengen aan het decreet.

7.4. Overleg met de regionale omroepen

Inzake het lopende overleg met de regionale omroepen stelt de minister dat zij altijd een luisterend oor zal hebben voor hun zorgen. De studie over de financiële gezondheid en de impact van de regionale zenders gaf aan dat de regionale zenders wel degelijk financieel gezond zijn en dat de meeste tot nu toe ook winst hebben gemaakt, maar er zou wel een probleem zijn in verband met hun attractiviteit en de kijkcijfers. Toen bleek dat Telenet de vergoedingen aan de zenders serieus naar beneden wilde halen, ontstond er inderdaad een serieus probleem. Minister Lieten herinnert de heer Yüksel eraan dat door haar bemiddeling in december 2011, in een compromisakkoord tussen Telenet en de omroeporganisaties, de vergoedingen voor de volgende drie jaren werden vastgelegd.

De samenwerkingsakkoorden liggen op dit ogenblik voor bij de Inspectie van Financiën. De minister hoopt die nog deze zomer te kunnen afsluiten. De samenwerkingsakkoorden volgen vooral de algemene en zenderspecifieke resultaten van de studie op. De regionale zenders hebben heel wat actieplannen opgezet met het oog op hun kostenefficiëntie, maar zeker ook op de kijkcijfers en het bereik dat ze willen realiseren.

De minister heeft de zenders uitgenodigd om de nodige transparantie te geven over hun financiële problemen. Er zijn immers geen afzonderlijke financiële rapporteringen. De regionale zenders zitten nog vervat in de grotere groep waar ze deel van uitmaken. Aan de belastingbetaler of aan de kijker kunnen echter onmogelijk bijkomende inkomsten worden gevraagd als er geen duidelijkheid bestaat over het financiële en budgettaire probleem. De minister hoopt dat de regionale zenders zeker bereid zullen zijn die informatie te bezorgen.

De omschrijving van de zendgebieden blijft sommige zenders inderdaad beperken met het oog op het bereiken van effectiviteit en efficiëntie. Ook daarover loopt het debat tussen de minister en de regionale zenders verder. Indien nodig zullen daarover afspraken worden gemaakt en aanpassingen aan het Mediadecreet worden doorgevoerd. Ten slotte werkt de minister verder aan het uitvoeren van de engagementen die werden aangegaan in het kader van de samenwerkingsovereenkomsten.

De heer *Veli Yüksel* apprecieert de inspanningen ten voordele van de regionale omroepen in de periode van 14 juni 2010 tot vandaag. Maar het onderzoek naar de financiële situatie van de regionale omroepen dateert van de periode ervoor, en intussen is die nog verergerd. Hij hoort van de minister geen enkele aanzet tot een oplossing en maakt zich zorgen over de bestaanszekerheid van een aantal omroepen. De piste van de zendgebieden is een mogelijkheid, maar de heer Yüksel denkt niet dat dit een verschil zal maken.

7.5. Opvolging van de adviezen van de SARC

Minister *Ingrid Lieten* licht toe dat een kabinetsmedewerker zich voor de vergadering van de SARC van 5 juli 2012 heeft moeten verontschuldigen. Er vond toen een onvoorziene, maar zeer dringende vergadering plaats op het kabinet van de minister. De onderhandelingen over de beheersovereenkomst met de VRT bevonden zich toen in de finale fase. Een

adviseur van de administratie heeft in de vorm van een presentatie en een vragenronde toelichting verstrekt bij de wijzigingen in het Mediadecreet.

De minister merkt op dat de SARC er niet van overtuigd is dat vooraf een voldoende grondige analyse is gemaakt van de wijze waarop bepaalde onderdelen van het Mediadecreet in de praktijk functioneren. Volgens de SARC zijn er aanwijzingen dat bepaalde aspecten waarvoor een aanpassing van de regelgeving zich opdringt tijdens de voorbereidingen van het voorliggend ontwerp van decreet niet of in onvoldoende mate aan bod zijn gekomen. De minister wijst er echter op dat de SARC niet vermeldt voor welke aspecten een aanpassing van de regelgeving zich zou opdringen.

De voorliggende decreetswijziging heeft enkel beperkte en duidelijke doelstellingen. De wijziging van het Mediadecreet is in de eerste plaats noodzakelijk om het decreet aan te passen aan de wijzigingen aan het Europees regelgevend kader voor elektronische communicatie. In de tweede plaats zijn een aantal aanpassingen ingegeven door de praktijk en door de noodzaak enkele artikelen juridisch-technisch te verduidelijken, onzorgvuldigheden weg te werken en taalkundige verbeteringen aan te brengen.

De SARC verwijst in zijn advies tevens naar eerdere adviezen. De minister wijst erop dat die adviezen ook door haar voorgangers in het verleden niet steeds volledig zijn gevolgd. Dit is echter steeds goed gemotiveerd en verantwoord en op toen gemaakte beleidskeuzes gebaseerd.

Er was ook een opmerking van de SARC over het verbod om programma's uit de Franse of Duitstalige Gemeenschap door te geven die zich niet tot de hele gemeenschap richten. De minister beaamt dat programma's uit andere landen inderdaad genieten van een may-carrystatus, op basis van de richtlijn met betrekking tot audiovisuele mediadiensten en de vroegere richtlijn 'Televisie zonder grenzen'. Deze bepaling geldt niet intern-Belgisch. De opmerking van de SARC met betrekking tot de omroepen van de Franse of Duitstalige Gemeenschap is dus niet helemaal relevant, aangezien dit onderdeel niet wordt gewijzigd door het ontwerp van decreet. De enige wijziging die is gebeurd in artikel 187, is het wegwerken van discriminaties tussen de must- en de may-carrydienstenverdelers.

Uit diverse hoeken was gevraagd waarom er zoveel tijd was verlopen tussen het eerste advies en de definitieve goedkeuring. De minister stelt dat er vooral een spoedadvies was gevraagd aan de SARC omdat de richtlijnen dringend moesten worden omgezet, tegen 25 mei 2011. Het was de oprechte bedoeling van iedereen om zo snel mogelijk te werken. De wijzigingen aan het decreet behelsden dan ook niet een doorlichting van het volledige decreet, terwijl de SARC zelf misschien die ambitie heeft gehad. Die oefening was al gebeurd, in 2009. Nu lag de klemtoon duidelijk op het kunnen realiseren van de omzetting van de richtlijnen.

Het ontwerp van decreet kwam met enige vertraging tot stand. Zo heeft de Raad van State uitstel gevraagd voor het geven van een eerste advies, tot 28 oktober 2011. Vervolgens was de minister verplicht het dossier voor te leggen aan het Interministerieel Comité voor Telecommunicatie en Radio-omroep en Televisie en aan het Overlegcomité. Die procedure heeft veel tijd gevergd, omdat de beide instanties niet enkel het ontwerp van Mediadecreet moesten analyseren en bespreken, maar ook de federale omzetting van de richtlijnen, en die procedures parallel met elkaar verliepen. Door het feit dat de teksten ook op bepaalde vlakken een overlapping vertoonden, was het dan ook nodig ze op elkaar af te stemmen, wat ook heel veel tijd in beslag heeft genomen. Dat heeft er uiteindelijk toe geleid dat de minister dit pas op 2 maart 2012 opnieuw aan de Vlaamse Regering kon voorleggen. Vervolgens werd een spoedadvies gevraagd aan de Raad van State over de gevolgen van het overleg in het Interministerieel Comité en het Overlegcomité. In zijn eerste advies had de Raad van State immers geëist de tekst opnieuw voorgelegd te krijgen als er nog wijzigingen zouden worden aangebracht na dat overleg. Terwijl het eerste verzoek tot spoedadvies

werd verworpen omdat de hoogdringendheid niet afdoende werd gemotiveerd, werd de tweede aanvraag wel ontvankelijk verklaard, omdat de Vlaamse overheid de motivering had aangevuld met de sanctiedreiging die de Europese Commissie had geuit als dit niet werd omgezet. Uiteindelijk leidde dit tot een definitieve goedkeuring op 30 maart 2012 en de verzending naar dit parlement.

De SARC had ook opgemerkt dat hij liever eerder was betrokken bij de totstandkoming. De minister herhaalt dat ze ervoor heeft gekozen om het formele advies van de SARC pas te vragen na de principiële goedkeuring door de Vlaamse Regering. Dat is geen unicum: in veel mediadossiers gebeurt dat op die manier. Het is ook in overeenstemming met artikel 3, paragraaf 2, van het decreet met betrekking tot de SARC. Die stelt dat het de Vlaamse Regering is die advies vraagt over de voorontwerpen van decreet. Het betrekken van de SARC op latere tijdstippen gedurende het proces van totstandkoming was niet zo vanzelfsprekend, gelet op de procedures die dan liepen bij het Interministerieel Comité en het Overlegcomité. Wel benadrukt de minister dat er veelvuldig contact is geweest met diverse belangrijke actoren over voor hen relevante aanpassingen, bijvoorbeeld met de leden van de POF.

Dat de Vlaamse Regering geen toelichting heeft gegeven over haar beslissingen over de adviezen van de SARC is niet correct, aldus de minister. In de nota aan de Vlaamse Regering van 16 maart 2012 werd uitvoerig en beargumenteerd ingegaan op elk punt van het advies van de SARC.

7.6. Boodschappen van algemeen nut en commerciële communicatie

De minister verduidelijkt dat voorliggende decreetswijziging boodschappen van algemeen nut en commerciële communicatie niet samenvoegt. Beide worden niet op dezelfde lijn geplaatst. Het blijven fundamenteel verschillende zaken met een eigen definitie en een eigen toepassingsgebied. De minister kiest er echter voor algemene basisregels aangaande de commerciële communicatie ook op boodschappen van algemeen nut van toepassing te maken. De wijzigingen garanderen de toepasselijkheid van bepaalde kwaliteitsnormen en basisregels van commerciële communicatie voor de boodschappen van algemeen nut.

De boodschappen van algemeen nut op de radio hebben in het verleden nog nooit aanleiding gegeven tot discussie. Het zou archaïsch overkomen op de radio bijkomend te vermelden van wie de boodschap van algemeen nut uitgaat. Dit lijkt de minister enkel nuttig voor boodschappen van algemeen nut waarvan het op de radio niet duidelijk is van wie ze uitgaan. Er is dan ook voor geopteerd dit enkel op televisie van toepassing te maken. De minister verduidelijkt dat de boodschappen van algemeen nut op de radio en de boodschappen van algemeen nut op de televisie steeds duidelijk van elkaar zijn onderscheiden. Er hebben altijd specifieke regels in het decreet gestaan. De boodschappen van algemeen nut op televisie moeten duidelijk vermelden dat het om boodschappen van algemeen nut gaat. Dit is niet het geval voor radio. Op de radio moet, net als bij reclameboodschappen, een auditief signaal onderscheiden waar de programmering ophoudt en de boodschap van algemeen nut begint.

Het tweede lid van artikel 55 geldt enkel voor commerciële communicatie. Het geldt a contrario niet voor boodschappen van algemeen nut. Bepaalde boodschappen van algemeen nut kunnen immers het doel hebben discriminerende gedragingen aan te kaarten. Het kan niet de bedoeling zijn dat boodschappen van algemeen nut tot verboden discriminerende gedragingen aanzetten. Om die reden wordt een onderscheid gemaakt tussen beide punten.

De wijziging is een gevolg van het advies van de Raad van State. Om aan dit advies tegemoet te komen, is het voorontwerp met betrekking tot dit punt aangepast. De minister citeert het advies van de Raad van State: “In zoverre in het ontworpen artikel 55, ten tweede,

wordt bepaald dat uitzendingen geen discriminatie mogen bevatten of bevorderen, gaat het om een verbod dat ongetwijfeld verantwoord kan worden ten aanzien van commerciele communicatie. Ten aanzien van boodschappen van algemeen nut lijkt het verbod om discriminatie te bevatten echter een te verregaande beperking in te houden van de vrijheid van meningsuiting, gewaarborgd bij artikel 11 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 10 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 19 van de Belgische Grondwet.

Boodschappen van algemeen nut kunnen er immers uitdrukkelijk op gericht zijn om discriminaties aan de kaak te stellen. De effectiviteit van de boodschap zou nodeloos beperkt worden indien de boodschap niet, in woord of in beeld, de aan te klagen discriminatie zou mogen oproepen. Het ontworpen artikel 55 zou daarom best herschreven worden, zodat het verbod om discriminatie te bevatten enkel geldt voor commerciële communicatie, niet voor boodschappen van algemeen nut.”.

Verwijzend naar een advies uit het verleden werd er nog gevraagd waarom het principe van het uitzenden van boodschappen van algemeen nut niet wordt geschrapt. De minister verwijst naar bovenstaande uiteenzetting. Het niet ingaan op bepaalde vragen van de SARC die gesteld werden bij vorige adviezen, is een keuze van vroegere Vlaamse regeringen. Dat werd telkens uitvoerig gemotiveerd.

7.7. Verantwoordelijkheid van de omroepen voor de inhoud van advertenties

De minister verwijst naar de vraag van de heer Tommelein over de Jury voor Ethische Praktijken inzake Reclame, namelijk in welke mate de omroepen verantwoordelijk zijn voor de inhoud van advertenties en of de controle hierop een werk moet zijn van de JEP. Ook dit punt werd door de SARC al eerder gemaakt. De Vlaamse Regering en het Vlaams Parlement hebben het daar ook al uitgebreid over gehad in het kader van de totstandkoming van het huidige Mediadecreet in 2009. Ook toen is gesteld dat de beslissingen van de JEP gericht zijn aan de adverteerders. Tezelfdertijd moeten ook de omroepen een aantal regels inzake commerciële communicatie naleven, die worden opgelegd in voorliggend ontwerp van Mediadecreet. Het toezicht daarop wordt uitgeoefend door de VRM. De VRM kan over een welbepaalde reclamespot of sponsorboodschap – indien nodig – steeds het advies inwinnen van de JEP. Dit werkt, en er is in de praktijk nog geen probleem geweest.

Aanvullend wijst de minister er nog op dat de JEP een privé-initiatief is, wat zijn verdienste heeft maar wat het moeilijk maakt om in alle onafhankelijkheid toe te zien op de naleving van Europese richtlijnen en om zaken af te dwingen. De VRM – die toezicht houdt op de omroepen – aanstellen als een toezichthouder op de uitvoering van de adviezen van de JEP, zoals SARC voorstelt, lijkt juridisch allesbehalve evident.

De minister concludeert dat zelfregulering alle kansen krijgt via de JEP, die toekijkt of adverteerders de toepasselijke zelfregulerende codes in acht nemen. Dat is heel goed. Daarnaast is er toezicht op de naleving door de omroepen van de regels inzake commerciële communicatie. Die taak is in het Mediadecreet aan de VRM gegeven. Samen is dit complementair. Het werkt de facto als een soort coregulering, net wat de SARC vraagt.

7.8. Toegankelijkheid van programma’s

De minister legt de laatste hand aan een ontwerpbesluit van de Vlaamse Regering waarin, in uitvoering van artikel 151 van het Mediadecreet, inderdaad een tijdspad en quota voor private televisieomroeporganisaties worden vastgelegd, naast wat er al is vastgelegd in artikel 151 van het Mediadecreet. Dit ontwerpbesluit is er ook gekomen na een omstandige studie- en overlegronde. De minister wijst erop dat enerzijds haar administratie werk heeft gemaakt van het bestuderen van de diverse vormen van toegankelijk maken, en van het

vergelijken van de diverse technologieën, ook die in het buitenland, maar dat ze daarover anderzijds ook meermaals rond de tafel heeft gezeten met de actoren. Zo werden er onder meer gesprekken gevoerd met de dienstenverdelers, omdat zij audiodescriptie en gesproken ondertiteling moeten doorgeven via hun netwerken. Ook is er overlegd met de private omroepen over wat realistische verplichtingen en tijdschema's zouden kunnen zijn, en ook over het subsidiekader dat men daarvoor zou kunnen inzetten. De minister benadrukt dat dit zeer constructieve gesprekken zijn geweest. Iedereen in het landschap wil ter zake ten volle zijn verantwoordelijkheid opnemen, wat ze ten zeerste apprecieert.

Het dossier bevindt zich nu bij de Inspectie van Financiën. De minister hoopt nog voor het zomerreces een principiële goedkeuring te kunnen vragen aan de Vlaamse Regering. Na die principiële goedkeuring gaat het voor advies naar de sectorraad Media en de Raad van State. De minister hoopt dat ze de definitieve goedkeuring van dit dossier in het najaar zal kunnen vragen aan de Vlaamse Regering.

Noch in het Mediadecreet, noch in de beheersovereenkomst is de verplichting opgelegd dat de VRT haar knowhow met betrekking tot het toegankelijk maken van televisieprogramma's voor mensen met een auditieve of visuele beperking beschikbaar moet stellen aan andere omroeporganisaties. In het ontwerpbesluit dat de minister heeft voorbereid, zijn ook geen verplichtingen ter zake opgenomen. Belangrijk is echter dat de VRT zich wel bereid heeft verklaard om, waar nuttig en nodig, de andere omroepen in kennis te stellen van de processen die ze gebruikt voor ondertiteling. Een dergelijke samenwerking is ook nuttig om tot een zekere uniformiteit te komen. Die zal immers de gebruikers ten goede komen.

7.9. Toepassingsgebied van het ontwerp van decreet in een internetomgeving

Tijdens de hoorzitting waren er vragen over de toepasselijkheid van de bepalingen van het ontwerp van decreet in een internetomgeving. Onder meer ging het dan over de regels met betrekking tot het uitzenden van televisieprogramma's via het medium internet en de vraag naar de verantwoordelijkheid ter zake van de omroepen. De minister begrijpt die vraag, maar die heeft niets te maken met het ontwerp van decreet dat nu voorligt. Geen van de voorliggende bepalingen wijzigt immers iets aan de huidige bepalingen over het toepassingsgebied van het Mediadecreet. Via het decreet van 27 maart 2009 werd de richtlijn Audiovisuele Mediadiensten omgezet. Het is die richtlijn en dat decreet die onder meer het begrip invoerden van lineaire en niet-lineaire uitzendingen, waaronder ook bepaalde vormen van het kijken van televisie via internet vallen. Ter herinnering wijst de minister op de huidige definities van 'omroepactiviteit', 'omroepdienst', 'omroeporganisatie', 'lineaire omroepdienst', 'omroepprogramma', 'dienstenverdeler', 'netwerkoperator' enzovoort. Al die definities staan vandaag in het Mediadecreet. In de memorie van toelichting werd ook duidelijk omschreven wat de afbakening is van die begrippen. Bij de totstandkoming destijds van dat decreet werd dat ook uitvoerig besproken, ook in deze commissie. Ook het begrip 'omroep via internet' werd destijds behandeld. De minister ziet, als ze vergelijkt met de debatten in 2009 in de commissie Media, dus geen nieuwe elementen om ter zake iets te wijzigen.

7.10. Uitbreiding van de bevoegdheden van de VRM

Minister Lieten stelt dat de uitbreiding van de bevoegdheden van de VRM zich afspeelt op twee grote vlakken. Vooreerst zijn er wijzigingen met betrekking tot de werking van de kamer voor onpartijdigheid en bescherming van minderjarigen, de zogenaamde tweede kamer. Deze wijzigingen zitten vervat in artikelen 42 tot 45 van het decreet en werden uitvoerig uitgelegd en vervat in de memorie van toelichting.

De wijzigingen naar de bevoegdheid van de eerste kamer zijn het gevolg van de omzetting van de richtlijnen met betrekking tot de elektronische communicatie. Deze richtlijnen

voorzien in nieuwe mogelijkheden en scenario's van marktverstoring door een bepaalde operator, en in de mogelijkheid om maatregelen te nemen tegen deze marktverstoring. De mogelijkheid tot optreden in geval van het zich voordoen van dergelijke situaties komt de algemene kamer toe. Of dit zal leiden tot extra werk en de noodzaak aan extra mankracht bij de VRM, is een vraag waarop minister Lieten niet kan antwoorden. Het zal afhangen van hoe de VRM die taken zelf in het nieuwe kader wil invullen.

7.11. Beroepsmogelijkheid tegen beslissingen van de VRM (Parl. St. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1515/1)

De heer *Bart Tommelein* vindt het erg belangrijk dat er een beroepsprocedure wordt ingeschreven tegen beslissingen van de VRM. Hij staat open voor voorstellen van aanpassingen. Hij overweegt om zijn voorstel van decreet voor advies naar de Raad van State door te sturen.

De heer *Wilfried Vandaele* is geen voorstander van deze beroepsmogelijkheid. De SARC is daar wel een voorstander van, maar mevrouw Myriam Van Vaerenbergh, lid van de raad van bestuur van de VRM, is dat toch al heel wat minder. De heer Vandaele heeft begrip voor haar argumentatie. Zij wees er onder meer op dat bij het hof van beroep geen of onvoldoende deskundigheid op dat vlak bestaat. De heer Vandaele stelt ook dat het gevaar bestaat dat de beroepsmogelijkheid ertoe leidt dat de positie van de regulator zal worden ondergraven. Het risico bestaat dat iedereen in beroep zal gaan, waardoor de VRM vrijwel wordt uitgekleed. De SARC stelt dat de beroepsprocedure bij de Raad van State bestaat, en dat die lang duurt. Ondertussen is het wel zo dat daar de nodige expertise aanwezig is. De heer Vandaele is dus op het eerste gezicht geen voorstander van het voorstel van decreet, al wil hij wel naar de argumenten luisteren.

De heer *Bart Tommelein* leidt uit het betoog van de heer Vandaele af dat hij tegen om het even welke vorm van beroepsprocedure is die buiten de VRM gaat. Het betoog bevat echter onjuiste argumenten. De Raad van State is immers niet voor alles bevoegd, waardoor er vandaag niet op alle vlakken een beroepsprocedure mogelijk is tegen een beslissing van de VRM. De heer Tommelein vindt het een zeer belangrijk standpunt van de heer Vandaele en zijn partij, dat ze tegen elke vorm van beroepsprocedure zijn die de positie van de VRM kan ondermijnen of in gevaar brengen.

De heer *Wilfried Vandaele* verzet zich tegen de interpretatie van de heer Tommelein en betreurt zijn demagogische uitspraken. Hij is enkel gekant tegen de door de heer Tommelein voorgestelde beroepsprocedure bij het hof van beroep. De huidige situatie vormt voor hem geen probleem. Een procedure bij het hof van beroep zou de bestaande procedures enkel vervangen door minder goede oplossingen.

De heer *Bart Tommelein* betreurt het standpunt van de heer Vandaele. In een rechtsstaat moet een onafhankelijke beroepsprocedure steeds mogelijk zijn. Hij zou zich kunnen voorstellen dat de heer Vandaele niet wil dat een uitspraak van een Vlaamse organisatie kan worden overruled door een orgaan dat niet zuiver Vlaams is, maar die redenering heeft hij hem niet horen maken. De heer Tommelein wenst zijn voorstel van decreet voor advies voor te leggen aan de Raad van State, en wil dat er op zijn minst een oplossing wordt gezocht om een onafhankelijke beroepsprocedure mogelijk te maken, zodat de rechten van de verdediging optimaal gevrijwaard worden, zoals het hoort in een democratische rechtsstaat.

De heer *Wilfried Vandaele* laat de interpretaties van de heer Tommelein voor hemzelf. Als hij alles zo wil interpreteren, bewijst dat ook een en ander. Zelf kijkt hij – misschien in tegenstelling tot Open Vld – naar het algemeen belang, naar wat goed is voor de Vlamingen en de inwoners van dit land. Hij verwijst naar de hoorzitting van 7 juni waar hij stelde dat het hebben van een beroepsprocedure op het eerste gezicht logisch en normaal

is. Deze twee bestaande beroepsmogelijkheden dekken misschien niet alles af, maar ze zijn er wel. Maar hij voegde eraan toe dat, ook al is dat misschien logisch, het niet goed is als de VRM helemaal wordt ondergraven. Dat zou gebeuren als het beroep wordt ingesteld zoals het in eerste instantie werd voorgesteld door de heer Tommelein. De huidige werking van de VRM rechtvaardigt niet dat de onpartijdigheid in vraag wordt gesteld.

De heer *Philippe De Coene* heeft tijdens de hoorzitting van 7 juni bijzonder aandachtig geluisterd en bijzonder precieze vragen gesteld, maar de hoorzittingen hebben hem niet genoopt om een regeling te treffen, zoals door de heer Tommelein voorgesteld wordt, zelfs los van een advies van de Raad van State. De spreker vond het heel vreemd dat de SARC zei dat er wel iets moest zijn, maar zelf niet goed wist wat. Aan de kant van de private omroepfederatie insisteerde men daar ook niet op. Na precieze vraagstelling kon de heer De Coene vernemen dat de procedure om beroep aan te tekenen tegen beslissingen van de VRM juridisch correct is en niet in strijd met de Europese regelgeving. Er is geen enkele dwingende behoefte van hogerhand om hierin een wijziging aan te brengen. Er werd verwezen naar een Europese richtlijn, maar die slaat op andere activiteiten dan omroepactiviteiten, namelijk op de elektronische communicatie, en die verwijst naar de Telecomwet. De heer De Coene ziet dus geen goede elementen om het voorstel van decreet goed te keuren.

De getuigenissen tijdens de hoorzitting heeft hem ook geleerd dat het alleszins niet sneller zou gaan inzake rechtsbedeling en dat het evenmin met meer deskundigheid zou gebeuren. Hij meent goed begrepen te hebben van een van de sprekers dat de deskundigheid niet moet worden gezocht bij het hof van beroep en dat de snelheid aan de hand van de termijn waarop arresten worden uitgesproken, evenmin moet worden gezocht bij de hoven van beroep. Ook daar zal er geen toegevoegde waarde worden gevonden.

Er is het argument van de aantasting van de geloofwaardigheid van de regulator, maar ook het pragmatische argument dat de belastingbetaler zwaar op kosten gejaagd zou worden. De boetes in de uitspraken van de regulator in 2010 en 2011 zijn niet van aard om te beginnen met zware procedures bij een hof van beroep, waarvan de deskundigheid kan worden betwijfeld en waarvan geen snelheid mag worden verwacht. In de andere gemeenschappen van het land is overigens ook niet in een aparte procedure voorzien.

De heer *Veli Yüksel* is evenmin voorstander van het voorstel van decreet. De huidige procedure biedt voldoende rechtsmiddelen om in beroep te gaan tegen beslissingen van de VRM. Bovendien kan men ook nog eens naar de Raad van State stappen. De beroepsmogelijkheid voldoet momenteel duidelijk aan de in de Europese regelgeving vervatte vereisten. Dit neemt echter niet weg dat hij er geen probleem mee heeft het voorstel van decreet voor advies aan de Raad van State voor te leggen.

Over de werking van de VRM in het algemeen werden een aantal opmerkingen gemaakt. De heer Yüksel hoopt dat de werking van de VRM spoedig zal worden geëvalueerd, evenals de samenstelling en de bevoegdheid van de raad van bestuur. Het zou goed zijn om na te gaan wat beter kan, zodat de VRM meer slagkracht krijgt.

De heer *Bart Caron*, indiener van het voorstel van decreet, meent dat de heer De Coene nogal kort door de bocht gaat in zijn conclusies. Wat in elk geval werd gezegd in de hoorzitting, is dat het instrument van het hof van beroep wellicht niet het goede instrument is wegens de duur, het gebrek aan competentie en expertise, en de achterstand op de rol. Het is dus weinig zinvol om ervoor te kiezen, maar het principe van de beroepsmogelijkheid werd door geen enkele spreker aangevallen. De heer Caron wijst op de nogal laconieke beschrijving van de heer De Coene van de uitspraken van de SARC: er moet iets zijn, maar ze weten zelf niet goed wat. Hij wijst op het rechtsprincipe in dit land: men moet altijd een mogelijkheid hebben om in beroep te gaan tegen een beslissing. De spreker is het met de heer De Coene eens dat er een denkoefening ten gronde moet gebeuren over de vragen ‘waar’ en ‘hoe’. Voor die denkoefening moet wat tijd uitgetrokken worden.

Het is echter niet omdat over een beroepsmogelijkheid wordt gesproken, dat het gezag van de VRM de facto in vraag wordt gesteld. De heer Caron twijfelt niet aan de competentie van de VRM. Het is een principe, niet meer en niet minder. Hij wil ook geen lichtzinnig aangespannen beroepsprocedures, maar er kunnen altijd fouten of dwalingen gebeuren die aanleiding geven tot een beroep, en er kan jurisdictie worden opgebouwd die ertoe leidt dat, uitzonderlijk, mensen die menen dat ze onrechtmatig aangepakt werden, in beroep gaan. Het is een kwestie van goede procedures en van relaties tussen actoren in het mediaveld. Hij wijst erop dat dit niet werd ontkend door de sprekers tijdens de hoorzitting. De heer Caron is het met de heer De Coene eens dat er kan worden nagedacht over een beter alternatief. Voor hem mag dat er zelfs binnen de schoot van de VRM komen, op voorwaarde dat de behandelaars van een beroep niet dezelfde personen zijn als degenen die zo'n klacht in eerste aanleg behandelen, want dat zou geen gezonde situatie zijn.

De heer *Bart Tommelein* stelt dat men van mening kan verschillen over de vraag of er voldoende beroepsmogelijkheden zijn bij de Raad van State. De heer De Coene kan juridisch gelijk hebben en het kan dat de Europese richtlijn het inderdaad niet zal eisen. Maar het is niet omdat een Europese richtlijn iets niet eist, dat het niet nuttig is. Zijn fractie vindt dat, wanneer men ergens voor veroordeeld kan worden, er ook in een neutrale beroepsprocedure moet worden voorzien, en liefst niet bij het orgaan dat de veroordeling heeft uitgesproken. Omdat dit voor hem essentieel is, formuleert hij voorstellen bij het Hof van Beroep in Brussel. Hij begrijpt dat daar opmerkingen over zijn en hij herhaalt dat hij open staat voor andere voorstellen. Hij is bereid om daarover na te denken, samen met dit parlement. Hij is voorstander van een sterke VRM die hij zeker niet wil onderuithalen. Elke begroting vraagt hij meer middelen en personeel opdat de VRM zijn opdracht zou kunnen vervullen. Wie hem ervan verdenkt de VRM onderuit te willen halen, heeft het dus verkeerd voor.

De heer *Wim Wienen* waardeert dat de heer Tommelein – onder meer naar aanleiding van de opmerkingen van de SARC – probeert een oplossing te zoeken voor het feit dat er geen beroepsprocedure bestaat bij de VRM, behoudens de mogelijkheid om naar de Raad van State te stappen. Hij steunt de vraag van de heer Tommelein om zijn voorstel van decreet voor advies voor te leggen aan de Raad van State.

De heer *Philippe De Coene* verzet zich niet tegen het voorleggen van het voorstel van decreet aan de Raad van State. Hij voelt ook geen weerstand vanuit de commissie en zal de vraag vanuit zijn functie als commissievoorzitter dan ook ondersteunen via een brief aan de voorzitter van het Vlaams Parlement. Hij wijst er wel op dat deze adviesvraag de verdere behandeling van het voorstel van decreet schorst.

7.12. Toestaan van politieke reclame binnen of buiten de sperperiode (Parl. St. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1549/1) en het weren van elke vorm van discriminatie in programma's (Parl. St. Vl. Parl. 2010-11, nr. 699/1)

Minister *Ingrid Lieten* meent dat het inzake politieke reclame uiteindelijk aan de VRM toekomt om het Mediadecreet te interpreteren. Maar uit de memorie van toelichting van het Mediadecreet van 27 maart 2009 maakt de minister op dat commerciële communicatie voor en door politieke mandatarissen of kandidaat-mandatarissen toegestaan is, zowel buiten als binnen de sperperiode. De politieke partijen zelf moeten autonoom kunnen beslissen waar, hoe en wanneer ze strategische middelen inzetten om te communiceren.

De facto is er inderdaad een probleem met commerciële politieke communicatie op radio en televisie, in bioscopen en via betalende boodschappen op het internet, omdat de federale overheid dit allemaal verbiedt binnen de sperperiode. De federale overheid is bevoegd voor verkiezingsuitgaven. Dat betekent dat de knoop in verband met wat als verkiezingsuitgave wordt beschouwd en wat al dan niet toegelaten is, nu bij de federale overheid ligt en dus niet bij het Mediadecreet.

De heer *Bart Tommelein* merkt op dat niet alleen de federale overheid maar ook het Vlaamse Kiesdecreet dat voor gemeenten en provincies verbiedt. Hij heeft op het federale niveau al een voorstel ingediend, dat volgens hem ook de heer De Coene genegen is. Hij vindt dat dit ook in het Vlaamse Kiesdecreet zou moeten worden geregeld. Als je via het internet boodschappen de wereld in kunt sturen, lijkt hem dit toch een van de mogelijke oplossingen om de commerciële media, en voornamelijk de regionale commerciële media die het al zo moeilijk hebben, wat ademruimte te geven.

De heer *Wilfried Vandaele* is voorstander van het aan banden leggen van politieke reclame buiten de sperperiode. Op de hoorzitting van 7 juni rees daar twijfel over. Daar sprak men over een grijze zone. Naar de letter van het decreet mag het onbeperkt, maar de besprekingen in het Vlaams Parlement nopen tot een beperkende interpretatie. In 2009 zei een onverdachte bron als ex-collega Carl Decaluwe hierover het volgende: "Als commerciële boodschappen op elk moment mogelijk zouden zijn, zou het kunnen dat vooral rijkere partijen daarvan gebruikmaken. Dat creëert dan de perceptie dat zij actiever zijn dan de andere. (…) Als men niet oppast, kunnen partijen vrij en op elke moment reclamespots laten uitzenden. Dat kan niet de bedoeling zijn.". De heer Vandaele verwijst ook naar een uitspraak van de heer Carl Decaluwe tijdens het plenaire debat over het Mediadecreet: "U moet goed weten waartegen we destijds gevochten hebben. Het oorspronkelijke voorstel was dat men tijdens de hele parlementaire periode, los van de sperperiode, elke dag als men dat wou, een spot kon kopen op een regionale televisie. We hebben gezegd dat dat niet de bedoeling kan zijn en hebben ons daartegen verzet. (…) Het kan binnen de sperperiode, mits de plafonnering van de verkiezingsuitgaven. Voor ons kan de rest niet. Dat is ook wat in het decreet staat.". De heer Vandaele acht het niet vanzelfsprekend om dat allemaal los te laten.

Dat een vrijere regeling een goede zaak zou zijn voor de inkomsten van de commerciële en vooral regionale omroepen, is volgende de heer Vandaele eigenlijk naast de kwestie. Daardoor krijgen zij immers een ongewenste impact op de politiek. Toestanden als in Italië kunnen best worden vermeden.

De heer *Bart Tommelein* wijst er op dat de citaten van de heer Decaluwe al dateren van 2009. Drie jaar later, hebben de sociale media en het internet een hoge vlucht genomen. Het valt niet te ontkennen dat je vandaag bepaalde vormen van politieke reclame kunt voeren, die helemaal niet binnen de wet op de verkiezingsuitgaven vallen, omdat ze er simpelweg niet in zitten, zoals reclame via het internet, YouTube en de sociale media. Dat staat haaks op een totaalverbod op het uitzenden van politieke spots op radio en televisie, ook in de sperperiode. Als men spotjes kan maken en op YouTube of Facebook zetten, vindt de heer Tommelein dat men mee moet zijn met zijn tijd en het ook mogelijk moet maken om spotjes via de klassieke radio- en tv-kanalen mogelijk te maken. Sommigen zijn voorstander om de wet op de verkiezingsuitgaven niet uit te breiden, en dus de bedragen niet te vergroten, maar om de kandidaten zelf de keuze te laten op welke manier zij hun boodschap aan de kiezer willen brengen. Is dat dan via lokale radio of televisie? Het zij zo. Dat mag dan wel duurder zijn dan het verspreiden van spotjes op YouTube of Facebook, maar dat is de keuze van de kandidaat. Dat moet hij dan maar aangeven in zijn verkiezingsuitgaven. De klassieke manier van campagne voeren zal daardoor wel beperkt worden.

De heer Tommelein ziet in zijn thuisstad karretjes opduiken van de Antwerpse N-VA-lijsttrekker. Volgens hem zijn die niet goedkoop, en bovendien vervuilen ze de omgeving veel meer dan een spotje op televisie. In zo'n reclamespotje gaat het bovendien over de inhoud, en niet over een figuur. Hij hoorde – behalve van de heer Vandaele die vreest dat de rijke partijen bevoordeeld zullen worden – geen argumenten tegen zijn voorstel van decreet. Afgaand op de precampagnes die vandaag worden gevoerd, is de heer Tommelein ervan overtuigd dat net de partij van de heer Vandaele het meest kapitaalkrachtig is om campagne te voeren.

De heer Tommelein probeert ook een oplossing aan te reiken voor de lokale radiozenders en vooral de lokale tv-zenders. Bij de Vlaamse verkiezingen in 2014 zullen de kiesomschrijvingen opnieuw provinciaal zijn, en dan is perfect mogelijk dat de minder bekende nationale kandidaten hun toevlucht zoeken tot spotjes via de lokale tv-zenders, en dat de bekendere kandidaten, zoals de N-VA-voorzitter, dat doen via bijvoorbeeld vtm en SBS.

Als een partijfiguur voortdurend mag opduiken in allerhande entertainmentprogramma's vlak voor de verkiezingen, heeft men die spotjes niet nodig. Heel wat politici kunnen vandaag echter niet aan bod komen in de media die overheerst worden door een handvol politici. Die keuze wordt niet gemaakt door de kandidaten zelf, maar door de media, met de openbare omroep op kop. Daarom moet men aan de kandidaten zelf de keuzevrijheid laten waar ze hun geld aan besteden.

De heer Tommelein vindt ook dat de openbare omroep tot wat voorzichtigheid mag worden aangemaand inzake het brengen van kandidaten in entertainmentprogramma's, zoals ook N-VA tot vijf jaar geleden vroeg. Toen N-VA nog een kleine partij was, verdedigde ze het standpunt dat politici niet in entertainmentprogramma's mochten opduiken, maar vlak voor de verkiezingen van 2009 en 2010 was die partij net het meest aanwezig in entertainmentprogramma's. De heer Tommelein eist meer transparantie en vooral meer eerlijkheid.

De kritiek van de heer Tommelein dat het Mediadecreet van 2009 de huidige technische evoluties niet kon voorzien, is voor de heer *Wilfried Vandael*e geen argument. Het decreet is nog steeds geldig en bindend. Voor de interpretatie van de regels kan terecht verwezen worden naar de parlementaire besprekingen. De argumentatie van de heer Tommelein komt neer op 'vrijheid blijheid' en het verlaten van enige reglementering, want de evoluties, de technologie en allerlei nieuwe media halen de decreetgever toch in.

Bovendien haalt de heer Tommelein een aantal begrippen door elkaar. Het gaat niet over het optrekken of naar omlaag halen van de verkiezingsuitgaven. Dat is binnen de sperperiode. Zelf wil hij het hebben over wat buiten de sperperiode kan gebeuren. Een partij die geldschieter is van een omroep, riskeert een te grote impact te krijgen op die omroep. Datzelfde geldt ook voor de schrijvende pers, al is er een scheiding tussen reclame en redactie en tussen het bedrijfsmatige en het inhoudelijke, maar iedereen weet dat het in de praktijk vaak anders loopt.

De heer *Wim Wienen* steunt de interpretatie van de heer Tommelein inzake politieke reclame. Hij herinnert zich hoe het compromis daarover in het vorige Mediadecreet tot stand is gekomen. Misschien was het niet de bedoeling van de heer Decaluwe, maar alleszins wel van andere collega's om de politieke reclame veel vrijer te maken. Hij meent dat minister Lieten duidelijk heeft gezegd dat politieke reclame buiten de sperperiode best mogelijk is. De betekent niet automatisch dat dat rijke parlementsleden en partijen zal bevoordelen, maar het zal zeker een bijkomende ondersteuning zijn voor de regionale omroepen. Het is uiteraard aan partijen, politici en mandatarissen zelf om uit te maken of ze daaraan hun geld willen geven.

De heer Wienen verwijst naar zijn voorstel van decreet (*Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1549/1) om dat mogelijk te maken. Hij stelt dat er nu een discrepantie is, vanwege de federale wetgeving en de kiesdecreten in Vlaanderen, waardoor er in de sperperiode inderdaad geen politieke reclame mogelijk is. Daarom is het essentieel dat de gratis verkiezingsspots op de VRT terugkomen, zowel op radio als televisie. Dat is ook belangrijk voor de partijen die een inhoudelijke boodschap brengen en minder bezig zijn met persoonlijke kandidaten. Dat vangt ook het probleem op van de kandidaten die misschien niet zo kapitaalkrachtig zijn.

De heer *Bart Tommelein* merkt op dat vtm vanaf 2 juli 2012, en dus in volle sperperiode, een programma met Bekende Vlamingen zal maken. Onder de deelnemers aan MasterChef bevinden zich onder meer de heer De Donder, kandidaat-burgemeester in Affligem, mevrouw Claes, kandidaat-burgemeester in Hasselt, en de heer Demesmaeker, kandidaat-burgemeester in Halle. De heer Tommelein wijst erop dat de heer Vandaele zich hardnekkig verzet tegen de mogelijkheid voor politici om binnen het budget voor de verkiezingsuitgaven op de commerciële televisiezenders te komen. In de praktijk komen ze echter in andere programma's aan bod.

Het gaat dus niet enkel om de openbare omroep die zich hieraan in het verleden ook heeft bezondigd. De heer Tommelein heeft in het verleden al meermaals verzocht de VRT te vragen de nodige omzichtigheid aan de dag te leggen. Op deze manier worden immers politici gelanceerd terwijl anderen daartoe de kans niet kregen. Het maakt hem niet uit of het om politici van zijn eigen partij of van andere partijen gaat. Het is een ontransparante en arbitraire werkwijze. Terwijl politici geen advertenties of spots op radio of televisie mogen laten uitzenden, worden ze uitgenodigd om aan populaire programma's deel te nemen. De kandidaat-burgemeesters van een aantal steden, waaronder ook leden van de partij van de heer Vandaele, zullen in een populair kookprogramma hun ding doen. Het is dus eigenaardig genoeg verboden op een correcte wijze en binnen de grenzen van de verkiezingsuitgaven een politieke spot over de inhoud van een verkiezingsprogramma te maken, en uit te leggen waarom iemand kandidaat is en wat die persoon voor zijn stad wil doen. Tegelijkertijd treden bepaalde kandidaat-burgemeesters volledig legaal op in populaire programma's. Dit is totale onzin.

De vrees dat bepaalde media en politici te veel zouden binden, geldt enkel voor bepaalde media en voor bepaalde politici. De media vragen in het bijzonder de heel bekende en heel populaire politici. Anderen komen er niet in. Zowel de openbare omroep als de commerciele zenders bezondigen zich hieraan. Er is een sperperiode, en de verkiezingsuitgaven zijn geregeld, maar de zenders omzeilen de wetgeving.

De heer *Wilfried Vandaele* beschikt over cijfers waaruit blijkt dat bepaalde programma's op VRT en vtm niet zo lief zijn voor N-VA. Het is van alle tijden dat er op een bepaald moment populaire mensen zijn. Er was Stevaert, Verhofstadt, Leterme, en nu is er De Wever. Men kan zich daar zorgen over maken, maar het gaat weer over. De heer Vandaele meent dat dat niet vanuit het parlement kan worden gestuurd en dat het ook niet van politieke volwassenheid zou getuigen om dat te doen.

De heer *Wim Wienen* meent dat de heer Vandaele in deze selecte club de waarheid toch geen geweld mag aandoen. Hij wil de collega's met veel plezier doorverwijzen naar de schriftelijke vragen nr. 15, 43, 48, 106 en 155, respectievelijk van 28 oktober 2009, 20 en 28 januari 2010, 16 april en 8 juni 2010 over de aanwezigheid van politici in infotainmentprogramma's. Men kan vaststellen dat bepaalde mensen toch wel een beetje overbedeeld zijn geweest. Zijn voorstel van decreet (*Parl. St*. Vl. Parl. 2010-11, nr. 699/1) strekt ertoe elke vorm van discriminatie te weren, in uitvoering van artikel 39 van het Mediadecreet.

De heer *Veli Yüksel* is het eens met de heer Tommelein dat er inzake de afbakening van politieke propaganda meer transparantie moet komen.

De heer *Philippe De Coene* kan begrijpen dat er politieke partijen zijn die willen dat ze binnen een financieel volume vrij moeten zijn om hun campagnemiddelen in te zetten, maar deze problematiek moet zuiver en in zijn algemeenheid worden gereglementeerd. Een homogene behandeling over de verschillende bevoegdheidsniveaus is nodig, zodat wat politieke partijen willen doen, in consensus is en gedragen wordt in de verschillende beleidsniveaus waar die partijen aanwezig zijn. Een behandeling in het Federale Parlement dringt zich dus op. Hij is tegen het 'saucissoneren' door in het Vlaams Parlement iets mogelijk te maken dat elders niet kan.

De heer *Wim Wienen* is het hier niet mee eens. Hij wil niet lijdzaam afwachten tot het Federale Parlement op een gezapig tempo tot een compromis is gekomen. Hij remedieert daar ook aan in artikel 4 van zijn voorstel van decreet (*Parl. St*. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1549/1).

De heer *Bart Tommelein* vraagt de minister uitdrukkelijk om iedereen op te roepen om de spelregels te respecteren. Als er een verbod bestaat van reclamespots op radio en tv, moeten alle omroepen dat spel eerlijk spelen en geen entertainmentprogramma vullen met lokale kandidaten die nationale bekendheid genieten. Het is noodzakelijk dat de minister daartoe oproept. De zenders moeten de nodige omzichtigheid aan de dag leggen.

7.13. Erkenning door de European Broadcasting Union van de Vlaamse en Franse Gemeenschap (Parl. St. Vl. Parl. 2009-10, nr. 571/1)

De heer *Wilfried Vandaele* heeft bedenkingen bij wat de heer Deckmyn het gezamenlijk voorstel van N-VA en Vlaams Belang heeft genoemd. De heer Van Overmeire heeft het voorliggend voorstel van resolutie mee ingediend op het ogenblik dat hij nog deel uitmaakte van de Vlaams Belangfractie, en het licht duidelijk nog niet had gezien. Toen moest hij niet op zoek gaan naar een meerderheid. Maar vandaag maakt hij deel uit van N-VA en liggen de kaarten anders. Inhoudelijk heeft de heer Vandaele geen probleem met dat soort van voorstellen. Hij vindt dat Vlaanderen op internationale fora zo veel en zo goed mogelijk op de kaart moet worden gezet. Maar als er geen meerderheid voor dat soort van voorstellen kan worden gevonden, dan stelt hij zich in de meerderheid loyaal op, in afwachting van het moment dat anderen ook het licht zien.

De heer *Johan Deckmyn* benadrukt dat men er toch niet omheen kan dat het reglement van de organiserende EBU absoluut niet aangepast is aan de Belgische institutionele realiteit. Over alle partijgrenzen heen kan er geen enkel inhoudelijk bezwaar zijn om er bij de EBU op aan te dringen om rekening te houden met de institutionele realiteit van dit land. Hij is blij dat ook N-VA deze mening is toegedaan en legt het voorstel van resolutie dan ook met een gerust gemoed ter stemming voor.

IV. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING EN STEMMING OVER HET ONTWERP VAN DECREET HOUDENDE WIJZIGING VAN DIVERSE BEPALINGEN VAN HET DECREET VAN 27 MAART 2009 BETREFFENDE RADIO-OMROEP EN TELEVISIE

Artikelen 1 tot en met 3

Deze artikelen worden zonder opmerkingen unaniem aangenomen met 13 stemmen.

Artikel 3/1 (nieuw)

Een amendement nr. 3, voorgesteld door de heren Philippe De Coene, Veli Yüksel en Wilfried Vandaele (*Parl. St*. Vl. Parl. 2011-12, nr. 1573/4) strekt ertoe een artikel 3/1 in te voegen, dat luidt als volgt:

“Art. 3/1. In artikel 18 van hetzelfde decreet worden paragraaf 2 en 3 vervangen door wat volgt:

“§2. De Vlaamse Regering vraagt daarover het advies van de Vlaamse Regulator voor de Media. In zijn advies houdt de Vlaamse Regulator voor de Media rekening met de observaties van derden. Het advies van de Vlaamse Regulator voor de Media wordt gepubliceerd op zijn website.

Het advies van de Vlaamse Regulator voor de Media houdt rekening met de belangrijke evoluties in de mediamarkt en in de technologie, met het evoluerende medialandschap en met de rol van de VRT daarin.

§3. De Vlaamse Regulator voor de Media evalueert de mediamarkt op basis van de wijzigingen in de bedrijfseconomische situatie in het Vlaamse medialandschap, het algemeen media-aanbod in de Vlaamse markt, de technologische evoluties, de internationale tendensen, de bescherming en promotie van de Vlaamse cultuur en identiteit, en de verwachtingen en behoeften van de mediagebruiker.”.”.

De heer *Philippe De Coene* stelt dat de aanpassing van het artikel 18 is ingegeven vanuit de overweging dat de sectorraad Media van de Raad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media minder goed geplaatst is om advies over deze nieuwe diensten te geven, omdat de sectorraad eerder een adviesorgaan is dan een expertisecentrum en het advies moet onderbouwd zijn door (studies/analyses betreffende) “de belangrijke evoluties in de mediamarkt en in de technologie, met het evoluerende medialandschap en de rol van de VRT daarin”, zoals het decreet stelt. De evaluatie van die mediamarkt moet gebeuren – zo stelt het decreet verder – op basis van de wijzigingen in de bedrijfseconomische situatie in het Vlaamse medialandschap, het algemene media-aanbod in de Vlaamse markt, de technologische evoluties, de internationale tendensen, de bescherming en promotie van de Vlaamse cultuur en identiteit en de verwachtingen en behoeften van de mediagebruiker, en hierrond dienen dus de nodige analyses gemaakt te worden.

Het toewijzen van de adviesverplichting aan de Vlaamse Regulator voor de Media is dan ook een logische keuze, gelet op hun expertise aangaande mediaconcentratie, de kennis van de mediasector en het opvolgen van de technologieën. Het in kaart brengen van concentraties in de Vlaamse mediasector is bijvoorbeeld een bevoegdheid die reeds aan de Vlaamse Regulator voor de Media is toegekend bij artikel 218, §2, 8°, van het Mediadecreet.

Het amendement wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 3 onthoudingen. Hierdoor treedt een vernummering op, waarbij artikel 3/1 wordt vernummerd naar artikel 4.

Artikel 4

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 12 stemmen tegen 1. Na vernummering wordt dit artikel 5.

Artikel 4/1 (nieuw)

Een amendement nr. 1 voorgesteld door de heren Wim Wienen, Wim Van Dijck en Johan Deckmyn (*Parl. St*. Vl. Parl. 2011-02, nr. 1573/2) strekt ertoe een artikel 4/1 in te voegen, dat luidt als volgt:

“Art. 4/1. In deel II van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2009, wordt titel X, die bestaat uit de artikelen 35 en 36, geschrapt.”.

De heer *Wim Wienen* stelt dat de reden voor het instellen van televisie- en radioprogramma’s door derden in het digitale tijdperk niet meer van toepassing zijn. Derhalve dienen de bepalingen ter zake geschrapt te worden.

Het amendement wordt verworpen met 9 stemmen tegen 3, bij 1 onthouding.

Artikelen 5 en 6

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen tegen 4. Na vernummering worden dit artikelen 6 en 7.

Artikelen 7 tot en met 9

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 12 stemmen tegen 1. Na vernummering worden dit artikelen 8, 9 en 10.

Artikel 10

Door de vernummering van het ontwerp van decreet wordt de interne verwijzing naar ‘artikel 9’ bij technische correctie gewijzigd in ‘artikel 10’.

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 3 onthoudingen. Na vernummering wordt dit artikel 11.

Artikel 11

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 3 onthoudingen. Na vernummering wordt dit artikel 12.

Artikel 12

De heer *Wim Wienen* vindt de voorgestelde wijziging nogal eigenaardig. Artikel 51 van het basisdecreet wordt daarin vervangen door een nieuw artikel 51, waarbij enkel het woord ‘eveneens’ wordt vervangen door ‘ook’. Dat is een vreemde wijziging waarbij hij graag enige duiding kreeg. De memorie van toelichting maakt hem immers ook niets wijzer wat dit betreft.

Minister *Ingrid Lieten* stelt dat dit amendement louter een taalkundige correctie betreft.

Artikel 12 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 3 onthoudingen. Na vernummering wordt dit artikel 13.

Artikel 13

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 3 onthoudingen. Na vernummering wordt dit artikel 14.

Artikel 14

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 12 stemmen tegen 1. Na vernummering wordt dit artikel 15.

Artikel 15

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 3 onthoudingen. Na vernummering wordt dit artikel 16.

Artikelen 16 en 17

In artikelen 16 en 17 wordt verwezen naar artikelen 55 en 56 omdat er naast commerciële communicatie ook boodschappen van algemeen nut komen. De heer *Wim Wienen* vraagt zich af waarom dat in artikel 57 niet gebeurt. Artikel 57 bepaalt dat commerciële communicatie degenen die een bepaald product of dienst niet gebruiken, niet in diskrediet mag brengen. Daar zouden ook de boodschappen van algemeen nut aan kunnen worden toegevoegd. In artikel 58 doet men dat dan bijvoorbeeld wel weer.

Minister *Ingrid Lieten* verklaart dat de boodschappen van algemeen nut de gebruiker eventueel wel in diskrediet kunnen brengen, bijvoorbeeld een boodschap van algemeen nut die het roken tegengaat.

De artikelen 16 en 17 worden aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 3 onthoudingen. Na vernummering worden dit artikelen 17 en 18.

Artikel 18

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 3 onthoudingen. Na vernummering wordt dit artikel 19.

Artikel 19

De heer *Wim Wienen* ziet niet wat er verandert aan artikel 60, paragraaf 1 en 2. Dat staat letterlijk zo in het vorige Mediadecreet. Hij ziet niet in wat de wijziging juist inhoudt.

Artikel 19 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 3 onthoudingen. Na vernummering wordt dit artikel 20.

Artikelen 20 tot en met 26

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 3 onthoudingen. Na vernummering worden dit artikelen 21 tot en met 27.

Artikel 26/1 (nieuw)

Een amendement nr. 4 (stuk 1573/4) voorgesteld door de heren Philippe De Coene, Paul Delva en Wilfried Vandaele strekt ertoe een nieuw artikel 26/1 in te voegen, dat luidt als volgt:

“Art. 26/1. Aan artikel 144 van hetzelfde decreet wordt een achtste lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

“Onverminderd de vorige leden van dit artikel kunnen een lokale radio-omroeporganisatie voor lokaliteit Brussel en de regionale televisieomroeporganisatie met als verzorgingsgebied het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad op alle vlakken samenwerken.”.”.

Door in fine van artikel 144 van het Mediadecreet deze alinea toe te voegen, wordt volgens de indieners de mogelijkheid tot ruime samenwerking tussen enerzijds lokale radio-omroeporganisaties voor lokaliteit Brussel en anderzijds de regionale televisieomroeporganisatie met als verzorgingsgebied het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad in het Mediadecreet ingeschreven.

Door dit amendement – samen met amendementen nr. 5 en 7 – wordt het mogelijk gemaakt dat de Brusselse regionale televisieomroeporganisatie samenwerkt vanuit een rechtspersoon met een lokale radio-omroeporganisatie erkend voor de lokaliteit Brussel.

De afwijking op de decretale bepaling dat dit in principe twee gescheiden rechtspersonen moeten zijn met elk hun eigen maatschappelijk doel, is verantwoord door de specifieke situatie van de omroeporganisaties die in dit gebied actief zijn.

Het Mediadecreet is immers enkel van toepassing op instellingen en organisaties die wegens hun activiteiten moeten worden geacht uitsluitend te behoren tot de Vlaamse Gemeenschap. Deze omroeporganisaties zijn dus wat Brussel betreft, actief in een lokaal en regionaal medialandschap waarin ook veel andere sterke spelers actief zijn, waaronder

de radio- en televisieomroepen van de Franse Gemeenschap of mogelijk niet-unicommunautaire omroepen. Door het specifieke karakter van Brussel als hoofdstad van Vlaanderen en als regio met een sterke internationale dimensie (gezien de aanwezigheid van veel nationaliteiten, talen en cultuurgemeenschappen) bevinden de regionale televisie- en radio-omroeporganisaties zich in een moeilijke positie om economisch stand te houden of vaste stek te verwerven, precies omdat de (advertentie)markt er veel kleiner is. Daarenboven is de groep van Nederlandstalige mediagebruikers in Brussel-Hoofdstad beperkt, maar van groot cultureel belang voor de uitstraling en de herkenbaarheid van de Vlaamse Gemeenschap als geheel. Het is dus noodzakelijk de Nederlandstalige Brusselse media alle kansen te geven om de omroepdiensten tot bij de burger te brengen. Teneinde deze mediaorganisaties de kans te geven op een slagvaardige manier omroepdiensten te ontwikkelen, is het opheffen van de obstakels tot samenwerking een verantwoorde afwijking die ook niet verder reikt dan hetgeen noodzakelijk is. Omroeporganisaties die gebruik zouden willen maken van deze mogelijkheid kunnen hun krachten bundelen, maar dit is geen verplichting en evenmin een inbreuk op pluriformiteit van de Vlaams-Brusselse media, gezien nog steeds andere nieuwe omroeporganisaties omroepdiensten kunnen ontwikkelen of met omroepdiensten starten.

De mogelijkheid creëren voor een strategische alliantie tussen beide omroepen, om intensief te kunnen samenwerken vanuit een nieuwe structuur, om nieuwe mediaproducten te lanceren, om kosten te drukken of andere schaalvoordelen na te streven, kan aldus voordelen opleveren. Door de voorgestelde aanpassingen wordt die mogelijkheid tot samenwerking in het Mediadecreet verankerd. De reden waarom de regionale televisieomroeporganisatie met slechts een lokale radio-omroeporganisatie kan samenwerken, is om te vermijden dat via dergelijke structuur meerdere radio-omroeporganisaties in een hand zouden terechtkomen, wat decretaal nog altijd verboden is en blijft.

De heer *Bart Caron* informeert of het nog de bedoeling is om tvbrussel en fmbrussel in één maatschappij onder te brengen met gedrukte media zoals Brussel Deze Week. Dat idee circuleerde immers reeds een tijd geleden.

De heer *Philippe De Coene* antwoordt dat dat niet de bedoeling kan zijn, omdat de draagwijdte van het Mediadecreet zich beperkt tot audiovisuele omroepactiviteiten. Hij erkent dat er een gevoeligheid bestaat in Brussel voor dergelijke strategische allianties. Daarom is de amendering veeleer voorzichtig gebleven.

Het amendement wordt aangenomen met 12 stemmen bij 1 onthouding. Hierdoor treedt een vernummering op, waarbij artikel 26/1 wordt vernummerd naar artikel 28.

Artikel 26/2 (nieuw)

Een amendement nr. 5 (stuk 1573/4) voorgesteld door de heren Philippe De Coene, Paul Delva en Wilfried Vandaele strekt ertoe een nieuw artikel 26/1 in te voegen, dat luidt als volgt:

“Art. 26/2. Aan artikel 145, punt 2°, a), van hetzelfde decreet wordt een zin toegevoegd, die luidt als volgt:

“Een rechtspersoon die een lokale radio-omroeporganisatie voor lokaliteit Brussel exploiteert, kan ook de regionale televisieomroeporganisatie exploiteren die als verzorgingsgebied het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad heeft.”.”.

De heer Philippe De Coene stelt dat, indien een lokale radio-omroeporganisatie voor lokaliteit Brussel en de regionale televisieomroeporganisatie met als verzorgingsgebied het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad wensen samen te werken vanuit een en dezelfde rechts-

persoon, dit uitdrukkelijk dient bepaald te worden in het Mediadecreet. Op dit moment staan in artikel 145 de voorwaarden opgesomd waaraan voldaan dient te worden om een lokale radio-omroeporganisatie uit te baten, waarbij onder meer bepaald wordt in punt 2° onder a) dat het maatschappelijk doel van lokale radio-omroeporganisaties hoofdzakelijk bestaat in het verzorgen van radioprogramma's in het toegekende zendgebied. Dit is met deze aanpassing niet van toepassing op een lokale radio-omroeporganisatie voor lokaliteit Brussel die een samenwerking aangaat met de regionale televisieomroeporganisatie met als verzorgingsgebied het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Voor het overige wordt verwezen naar de tweede en volgende alinea's onder de verantwoording bij amendement nr. 4 (zie artikel 26/1 (nieuw)).

Het amendement wordt aangenomen met 12 stemmen bij 1 onthouding. Hierdoor treedt een vernummering op, waarbij artikel 26/1 wordt vernummerd naar artikel 29.

Artikel 27

Een amendement nr. 6 voorgesteld door de heren Philippe De Coene, Veli Yüksel en Wilfried Vandaele (stuk 1573/4) strekt ertoe:

A. in de voorgestelde tekst, §3, eerste lid, de eerste zin te vervangen door wat volgt:

"Private televisieomroeporganisaties met een gemiddeld marktaandeel van 2% die een hoofdjournaal uitzenden en gedurende zes maanden voorafgaand aan de eerste uitzending ervan een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, moeten dat hoofdjournaal ondertitelen.";

B. in de voorgestelde tekst, §3, derde lid, de eerste zin te vervangen door wat volgt:

"Private televisieomroeporganisaties die op 1 januari 2010 een marktaandeel van 2% hadden en nog steeds hebben bij de inwerkingtreding van dit decreet, en die andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's uitzenden of die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's, moeten deze andere journaals dan het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's ondertitelen ten laatste op 1 januari 2013. Private televisieomroeporganisaties die na 1 januari 2013 starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's en die gedurende 6 maanden voorafgaand aan deze startdatum een ononderbroken marktaandeel van 2% hebben, dienen deze andere journaals dan het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's te ondertitelen van bij de start van de uitzendingen.".

Via dit amendement wensen de indieners verder te verduidelijken dat ook omroepen die al een hoofdjournaal brengen, dit moeten ondertitelen. Het ondertitelen van andere journaals en actualiteitenprogramma's is vereist vanaf 1 januari 2013, zowel voor zij die dit reeds brengen als zij die er mee starten voor 1 januari 2013 en een ononderbroken marktaandeel van 2 precent hebben gedurende zes maanden.

Los van de inhoud van de amendementen, meent de heer *Wim Wienen* dat men definities best concentreert in artikel 2 van het basisdecreet, zodat met ze niet midden in het decreet hoeft op te zoeken.

Het amendement en het aldus geamendeerde artikel 27 worden aangenomen met 12 stemmen tegen 1. Na vernummering wordt dit artikel 30.

Artikel 28

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 12 stemmen tegen 1. Na vernummering wordt dit artikel 31.

Artikel 28/1 (nieuw)

Een amendement nr. 7 voorgesteld door de heren Philippe De Coene, Paul Delva en Wilfried Vandaele (stuk 1573/4) strekt ertoe een artikel 28/1 in te voegen, dat luidt als volgt:

"Art. 28/1. Aan artikel 169 van hetzelfde decreet wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De bepaling van lid 1, 3°, geldt niet voor de regionale televisieomroeporganisatie met als verzorgingsgebied het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Deze regionale televisieomroeporganisatie kan, naast de vervulling van haar opdracht zoals bepaald in artikel 162, ook een lokale radio-omroeporganisatie met als lokaliteit Brussel exploiteren."."

De heer *Veli Yüksel* wijst erop dat in artikel 169 de erkenningsvoorwaarden staan opgesomd voor regionale televisieomroeporganisaties. Zo dient het maatschappelijk doel van de vereniging beperkt te zijn tot het uitsluitend verzorgen van regionale (televisie)programma's. Op deze vereiste wordt via de toevoeging in een nieuwe alinea een uitzondering voorzien voor de regionale televisieomroeporganisatie met als verzorgingsgebied het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Voor het overige wordt verwezen naar de tweede en volgende alinea's onder de verantwoording bij amendement 4 (zie artikel 26/1 (nieuw)).

Het amendement wordt aangenomen met 12 stemmen bij 1 onthouding. Hierdoor treedt een vernummering op, waarbij artikel 28/1 wordt vernummerd naar artikel 32.

Artikel 29

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 12 stemmen tegen 1. Na vernummering wordt dit artikel 33.

Artikel 30

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen tegen 1 bij 3 onthoudingen. Na vernummering wordt dit artikel 34.

Artikel 31

Een amendement nr. 8 voorgesteld door de heren Philippe De Coene, Veli Yüksel, Wilfried Vandaele en Bart Tommelein (stuk 1573/4) strekt ertoe artikel 31, 1°, te schrappen.

De heer *Bart Tommelein* merkt op dat de memorie van toelichting bij artikel 31, 1°, stelt dat hiermee "de eerste zin van paragraaf 1 wordt verduidelijkt". Maar via deze weg wordt het concept 'basisaanbod' geschrapt. Met de schrapping van de woorden "in hun basisaanbod" wordt de tekst echter vager. Dit kan leiden tot een discussie wanneer de verplichting geldt. Om rechtsonzekerheid te vermijden, wordt daarom teruggegrepen naar de bestaande tekst van het decreet en wordt deze niet gewijzigd.

Het amendement en het gewijzigde artikel 31 worden unaniem aangenomen met 13 stemmen. Hierdoor treedt er binnen artikel 31 een vernummering op van de punten 2° tot en met 4° naar 1° tot en met 3°. Het artikel wordt na vernummering artikel 35.

Artikelen 32 tot en met 34

Deze artikelen wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen tegen 3, bij 1 onthouding. Na vernummering worden dit artikelen 36 tot en met 38.

Artikel 34/1 (nieuw)

Een amendement nr. 9 voorgesteld door de heren Philippe De Coene, Veli Yüksel en Wilfried Vandaele (stuk 1573/4) strekt ertoe een artikel 34/1 in te voegen, dat luidt als volgt:

"Art. 34/1. Aan artikel 191 van hetzelfde decreet wordt een vijfde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Teneinde een achteruitgang van de dienstverlening en een belemmering of vertraging van het verkeer over de netwerken te voorkomen, kan de Vlaamse Regulator voor de Media minimumvoorschriften inzake de kwaliteit van de diensten opleggen aan de aanbieders van elektronische communicatienetwerken. De Vlaamse Regulator voor de Media bezorgt de Europese Commissie ruime tijd voor de vaststelling van deze voorschriften een samenvatting van de redenen voor optreden, de geplande voorschriften en de voorgestelde aanpak. Deze informatie wordt ook aan BEREC ter beschikking gesteld. De Vlaamse Regulator voor de Media houdt zo veel mogelijk rekening met de opmerkingen en aanbevelingen van de Europese Commissie.".".

Het nieuwe vijfde lid van artikel 191 vormt, aldus de heer *Philippe De Coene*, de omzetting van artikel 22, derde lid, van de Universele Dienstenrichtlijn voor wat betreft de elektronische communicatienetwerken zoals bedoeld in dit decreet. Overweging 34 van richtlijn 2009/136 stelt dat een concurrerende markt de kwaliteit van de door de eindgebruikers gevraagde dienstverlening moet waarborgen, maar dat er in bijzondere gevallen eventueel over gewaakt moet worden dat openbare communicatienetwerken aan minimumkwaliteitsniveaus voldoen teneinde achteruitgang van de dienstverlening, blokkering van de toegang en vertraging van het verkeer over de netwerken te voorkomen. Om te voldoen aan de eisen ten aanzien van de kwaliteit van diensten kunnen exploitanten procedures gebruiken om het verkeer op een netwerkverbinding te meten en vorm te geven, om te voorkomen dat het vermogen van de verbinding volledig wordt gebruikt of dat de verbinding oververzadigd raakt, hetgeen verstopping van het netwerk en slechte prestaties tot gevolg zou hebben. Nationale regelgevende instanties dienen deze procedures te onderzoeken om er zo voor te zorgen dat ze de concurrentie niet beperken, met name door discriminerend gedrag aan te pakken.

De mogelijkheid die wordt opgenomen in het vijfde lid om, indien nodig, minimumeisen voor de kwaliteit van de dienstverlening op te leggen, is nodig teneinde te waarborgen dat van het netwerk afhankelijke diensten en toepassingen tegen een minimale kwaliteitsnorm worden geleverd. De Vlaamse Regulator voor de Media kan actie ondernemen teneinde een achteruitgang van de dienstverlening, onder meer belemmering of vertraging van het verkeer ten nadele van de consumenten, aan te pakken.

De Europese Commissie kan op de voorgelegde informatie met betrekking tot de maatregelen die de Regulator wil nemen, aanbevelingen formuleren, om ervoor te zorgen dat de voorgenomen maatregelen geen invloed hebben op de werking van de interne markt.

Deze bevoegdheid mag geen afbreuk doen aan de bevoegdheden van de federale overheid inzake elektronische communicatiediensten: voor deze elementen is er een samenwerking met de federale overheid vereist.

Het amendement wordt aangenomen met 12 stemmen bij 1 onthouding. Hierdoor treedt een vernummering op, waarbij artikel 34/1 wordt vernummerd naar artikel 39.

Artikelen 35 tot en met 39

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen bij 4 onthoudingen. Na vernummering worden dit artikelen 40 tot en met 44.

Artikel 40

De heer *Wim Wienen* verwijst naar de opmerkingen van de Raad van State bij de artikelen 40 en 41. De Raad wijst erop dat er overleg moet zijn conform het samenwerkingsakkoord van 17 november 2006 of 2007. Het zou wenselijker zijn om de bevoegdheid telecom te regionaliseren en dat het een Vlaamse bevoegdheid wordt. De minister heeft in haar toelichting gezegd dat ze dat overleg alle kansen wil geven en contact zal opnemen met de Franse Gemeenschap. Vlaanderen is ter zake in het verleden echter meermaals met het hoofd tegen de muur gelopen, ook wat het frequentieplan betreft. Hij pleit voor een effectieve overheveling van de bevoegdheid telecom.

Artikel 40 wordt aangenomen met 9 stemmen bij 4 onthoudingen. Na vernummering wordt dit artikel 45.

Artikelen 41 en 42

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen bij 4 onthoudingen. Na vernummering worden dit artikelen 46 tot en 47.

Artikel 43

Een amendement nr. 10 voorgesteld door de heren Philippe De Coene, Veli Yüksel en Wilfried Vandaele (stuk 1573/4) strekt ertoe een 1°/1 en een 1°/2 in te voegen, die luiden als volgt:

"1°/1 in paragraaf 2 wordt in het eerste lid een 9°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"9°/1 het verlenen van advies aan de Vlaamse Regering indien de VRT nieuwe diensten of activiteiten wil uitoefenen die niet gedekt zijn door de beheersovereenkomst, zoals bepaald in artikel 18;";

1°/2 in paragraaf 2, eerste lid, 10° wordt het cijfer "9°" vervangen door het cijfer "9°/1".".

Voor de verantwoording verwijzen de indieners naar amendement nr. 3 dat bij de bespreking van het nieuwe artikel 3/1 werd toegelicht.

Het amendement wordt unaniem aangenomen met 13 stemmen. Het geamendeerde artikel 43 wordt aangenomen met 12 stemmen bij 1 onthouding. Na vernummering wordt dit artikel 48.

Artikelen 44 tot met 46

Deze artikelen worden aangenomen met 9 stemmen bij 4 onthoudingen. Na vernummering worden dit artikelen 49 tot en met 51.

Artikel 47

Een amendement nr. 2 voorgesteld door de heren Wim Wienen, Wim Van Dijck en Johan Deckmyn (stuk 1573/3) strekt ertoe 1° en 2° te schrappen.

De heer Wim Wienen verduidelijkt dat zonder de kwalificatie "redelijkerwijs" artikel 234 van het basisdecreet in belangrijke mate afwijkt van de betreffende Europese richtlijn.

Het amendement wordt verworpen met 9 stemmen tegen 3, bij 1 onthouding. Artikel 47 wordt aangenomen met 9 stemmen bij 4 onthoudingen. Na vernummering wordt dit artikel 52.

V. EINDSTEMMING OVER DE BESPROKEN INITIATIEVEN EN DOORVERWIJZING VAN STUK 1549/1 VOOR BEREDENEERD ADVIES NAAR DE RAAD VAN STATE

1. Eindstemming over het ontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 (*Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1573/1)

Het geamendeerde ontwerp van decreet houdende wijziging van diverse bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 1, bij 3 onthoudingen.

2. Eindstemming over het voorstel van resolutie betreffende de formele erkenning door de European Broadcasting Union van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 571/1)

Het voorstel van resolutie betreffende de formele erkenning door de Europese Broadcasting Union van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap wordt verworpen met 10 stemmen tegen 3.

3. Artikelsgewijze bespreking, stemming en eindstemming over het voorstel van decreet houdende wijziging van artikel 218 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat de taken van de Vlaamse Regulator voor de Media betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2010-11, nr. 699/1)

Er worden geen opmerkingen gemaakt bij de artikelen 1 tot en met 3. Deze artikelen worden verworpen met 10 stemmen tegen 3.

Het voorstel van decreet houdende wijziging van artikel 218 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat de taken van de Vlaamse Regulator voor de Media betreft, wordt verworpen met 10 stemmen tegen 3.

4. Artikelsgewijze bespreking, stemming en eindstemming over het voorstel van decreet houdende wijziging van sommige bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie (*Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1549/1)

Er worden geen opmerkingen gemaakt bij de artikelen 1 tot en met 5. Deze artikelen worden verworpen met 10 stemmen tegen 3.

Het voorstel van decreet houdende wijziging van sommige bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wordt verworpen met 10 stemmen tegen 3.

5. Voorlegging voor advies aan de Raad van State van het voorstel van decreet houdende wijziging van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie, wat het beroep tegen beslissingen van de Vlaamse Regulator voor de Media betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2011-12, nr. 1515/1)

De Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media is het eens om aan de voorzitter van het Vlaams Parlement voor te stellen om het voorstel van decreet voor beredeneerd advies

voor te leggen aan de afdeling wetgeving van de Raad van State (artikel 64, 1, van het Reglement van het Vlaams Parlement).

Conform artikel 64, 6, schorst de vraag om advies de bespreking van het voorstel van decreet.

Philippe DE COENE,
voorzitter

Wim WIENEN
Wilfried VANDAELE,
verslaggevers

Gebruikte afkortingen

BEREC	Orgaan van Europese regelgevende instanties voor elektronische communicatie
BIPT	Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie
CRC	Conferentie van Regulatoren voor de elektronische Communicatiesector
CSA	Conseil Supérieur de l'Audiovisuel
EBU	European Broadcasting Union
EU	Europese Unie
FM	frequentiemodulatie
fmbrussel	radiozender fmbrussel
JEP	Jury voor Ethische Praktijken inzake Reclame
KB	koninklijk besluit
POF	Private Omroep Federatie
RIA	reguleringsimpactanalyse
SABAM	Belgische Vereniging van Auteurs, Componisten en Uitgevers
SARC	Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
SBS	Belgische vestiging van de Scandinavische mediaholding SBS Broadcasting
SERV	Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen
tvbrussel	regionale televisiezender tvbrussel
VIJFtv	Vlaamse televisiezender VIJFtv
VMMa	Vlaamse Mediamaatschappij
VRM	Vlaamse Regulator voor de Media
VT4	Vlaamse televisiezender VT4
vtm	Vlaamse Televisiemaatschappij
VRT	Vlaamse Radio- en Televisieomroeporganisatie

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Hoofdstuk 1. Algemene bepalingen

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschapsaangelegenheid.

Hoofdstuk 2. Wijzigingsbepalingen

Art. 2. Artikel 1 van het decreet van 27 maart 2009 betreffende radio-omroep en televisie wordt vervangen door wat volgt:

"Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid. Het zet onder meer de bepalingen om van de richtlijnen:
1° richtlijn 2009/136/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 tot wijziging van richtlijn 2002/22/EG inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische communicatienetwerken en -diensten, richtlijn 2002/58/EG betreffende de verwerking van persoonsgegevens en de bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de sector elektronische communicatie en verordening (EG) nr. 2006/2004 betreffende samenwerking tussen de nationale instanties die verantwoordelijk zijn voor handhaving van de wetgeving inzake consumentenbescherming;
2° richtlijn 2009/140/EG van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2009 tot wijziging van richtlijn 2002/21/EG inzake een gemeenschappelijk regelgevingskader voor elektronische communicatienetwerken en -diensten, richtlijn 2002/19/EG inzake de toegang tot en interconnectie van elektronische communicatienetwerken en bijbehorende faciliteiten, en richtlijn 2002/20/EG betreffende de machtiging voor elektronische communicatienetwerken en -diensten;
3° richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten).".

Art. 3. In artikel 2 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° voor punt 1°, dat 1°/1 wordt, wordt een nieuw punt 1° ingevoegd, dat luidt als volgt:

"1° actualiteitenprogramma: een programma waarin een of meer actuele gebeurtenissen worden behandeld en/of becommentarieerd";

2° in punt 8° wordt tussen de woorden "routeringsapparatuur en andere middelen" en de woorden "die het mogelijk maken" de zinsnede ", waaronder netwerkelementen die niet actief zijn," ingevoegd;

3° tussen punt 15° en punt 16° wordt een punt 15°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"15°/1 journaal: een programma bestaande uit nieuwsberichten waarin de algemene actualiteit van de dag wordt behandeld;".

Art. 4. In artikel 18 van hetzelfde decreet worden paragraaf 2 en 3 vervangen door wat volgt:

"§2. De Vlaamse Regering vraagt daarover het advies van de Vlaamse Regulator voor de Media. In zijn advies houdt de Vlaamse Regulator voor de Media rekening met de observaties van derden. Het advies van de Vlaamse Regulator voor de Media wordt gepubliceerd op zijn website.

Het advies van de Vlaamse Regulator voor de Media houdt rekening met de belangrijke evoluties in de mediamarkt en in de technologie, met het evoluerende medialandschap en met de rol van de VRT daarin.

§3. De Vlaamse Regulator voor de Media evalueert de mediamarkt op basis van de wijzigingen in de bedrijfseconomische situatie in het Vlaamse medialandschap, het algemeen media-aanbod in de Vlaamse markt, de technologische evoluties, de internationale tendensen, de bescherming en promotie van de Vlaamse cultuur en identiteit, en de verwachtingen en behoeften van de mediagebruiker.".

Art. 5. In artikel 29, §2, van hetzelfde decreet worden tussen de woorden "vijftien minuten" en de woorden "ter duiding van sociaaleconomische onderwerpen" de woorden "en wekelijks een radioprogramma van minimaal vier minuten" ingevoegd.

Art. 6. In deel II van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2009, wordt het opschrift van titel X vervangen door wat volgt:

"Televisie- en radioprogramma's door levensbeschouwelijke verenigingen en een organisatie die de belangen van de gezinnen behartigt".

Art. 7. In artikel 36 van hetzelfde decreet, gewijzigd bij het decreet van 18 december 2009, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, worden de woorden "en sociaal-economische" opgeheven;

2° in paragraaf 2, tweede lid, worden de woorden "of een sociaal-economische" opgeheven;

3° in paragraaf 5 wordt de zinsnede "erkende verenigingen, buiten de levensbeschouwelijke," vervangen door de woorden "gezinsorganisatie die de belangen van de gezinnen verdedigt".

Art. 8. In deel III, titel II, van hetzelfde decreet wordt hoofdstuk III, dat bestaat uit artikel 46, opgeheven.

Art. 9. In deel III, titel II, van hetzelfde decreet wordt het opschrift van hoofdstuk IV vervangen door wat volgt:

"Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut".

Art. 10. In deel III, titel II, hoofdstuk IV, van hetzelfde decreet wordt een afdeling I/1 ingevoegd, die luidt als volgt:

"Afdeling I/1. Boodschappen van algemeen nut".

Art. 11. In hetzelfde decreet wordt in afdeling I/1, ingevoegd bij artikel 10, een artikel 50/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 50/1. Omroeporganisaties zijn gemachtigd boodschappen van algemeen nut uit te zenden, met behoud van de toepassing van de bepalingen van dit decreet.

De boodschappen van algemeen nut zijn duidelijk herkenbaar en onderscheiden van de programma's. In een televisieomroepprogramma worden ze voorafgegaan en gevolgd door een passende aankondiging dat het om een boodschap van algemeen nut gaat en van wie de boodschap uitgaat. In een radioprogramma worden ze door middel van een auditief signaal onderscheiden van de gewone programmering.

Boodschappen van algemeen nut die afkomstig zijn van sociale en humanitaire verenigingen of van verenigingen die behoren tot het domein van het algemeen welzijn, mogen

rechtstreeks noch onrechtstreeks gericht zijn op de commerciële promotie van individuele producten of diensten, noch op de commerciële promotie van het lidmaatschap van dergelijke verenigingen.”.

Art. 12. In deel III, titel II, hoofdstuk IV, van hetzelfde decreet worden aan het opschrift van afdeling II de woorden “en boodschappen van algemeen nut” toegevoegd.

Art. 13. Artikel 51 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 51. De bepalingen van deze afdeling zijn ook van toepassing op teletekst.”.

Art. 14. Artikel 52 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 52. De aanbieders van omroepdiensten mogen geen commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut uitzenden die in strijd zijn met wettelijke bepalingen.

De aanbieders van omroepdiensten mogen bovendien geen commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut uitzenden die niet in overeenstemming zijn met de beginselen van de bescherming van het privéleven, de eerlijke behandeling van de consument en de eerlijke mededinging.”.

Art. 15. Artikel 53 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 53. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut moeten gemakkelijk als zodanig herkenbaar zijn.”.

Art. 16. Artikel 54 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 54. Sluikreclame is verboden.

Onder sluikreclame als vermeld in het eerste lid, wordt verstaan commerciële communicatie die bestaat uit het vermelden of vertonen van goederen, diensten, naam, handelsmerk of activiteiten van een producent van goederen of een aanbieder van diensten in programma’s, als de omroeporganisatie daarmee beoogt reclame te maken en het publiek kan worden misleid omtrent de aard van de vermelding of de vertoning. Die bedoeling wordt met name geacht aanwezig te zijn als de vermelding of de vertoning tegen betaling of een andere vergoeding gebeurt.”.

Art. 17. Artikel 55 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 55. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet zo opgezet zijn dat ze:
1° de menselijke waardigheid aantasten;
2° aanzetten tot gewelddadige of discriminerende gedragingen.

Commerciële communicatie mag niet zo opgezet zijn dat het enige vorm van discriminatie op grond van geslacht, ras of etnische afstamming, nationaliteit, godsdienst of levensbeschouwing, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid bevat of bevordert.”.

Art. 18. Artikel 56 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

“Art. 56. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen geen elementen bevatten met kwetsende of misprijzende uitlatingen over religieuze, filosofische of politieke overtuigingen.”.

Art. 19. Artikel 58 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 58. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen personen niet uitbeelden in hun persoonlijke of maatschappelijke hoedanigheid of naar hen verwijzen zonder hun voorafgaande toestemming.

Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet zonder vooraf gegeven toestemming persoonlijke eigendommen afbeelden of ernaar verwijzen op een wijze die laat veronderstellen dat de betrokkene daarin heeft toegestemd. Bij beelden van of verwijzingen naar persoonlijke eigendommen is geen toestemming vereist voor wat integrerend tot het straatbeeld behoort. Voor gerichte en uitdrukkelijke verwijzingen is de toestemming wel vereist.".

Art. 20. Artikel 60 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 60. §1. Commerciële communicatie mag geen elementen bevatten die erop gericht zijn de consument te misleiden op het gebied van:
1° de kenmerken van de goederen of diensten, zoals beschikbaarheid, aard, uitvoering, samenstelling, procedé en datum van fabricage of levering, geschiktheid voor het gebruik, gebruiksmogelijkheden, hoeveelheid, specificatie, geografische of commerciele oorsprong of van het gebruik te verwachten resultaten, of uitslagen en essentiële uitkomsten van onderzoek van de goederen of diensten;
2° de prijs of de wijze van prijsberekening, alsook de voorwaarden waaronder de goederen worden geleverd of de diensten worden verricht;
3° de hoedanigheid, kwalificaties en rechten van de adverteerder, zoals zijn identiteit en zijn vermogen, zijn bekwaamheden en zijn industriële, commerciële of intellectuele eigendomsrechten of zijn bekroningen en onderscheidingen.

§2. Onder misleidende commerciële communicatie wordt elke vorm van reclame verstaan die op enigerlei wijze, waaronder begrepen wordt haar opmaak, de personen tot wie ze zich richt of die ze bereikt, misleidt of kan misleiden en die door haar misleidende karakter hun economische gedrag kan beïnvloeden, of die om die redenen een concurrent schade toebrengt of kan toebrengen.".

Art. 21. Artikel 61 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 61. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet op een verkeerde of misleidende manier gebruikmaken van wetenschappelijke en technische publicaties. Wetenschappelijke en technische termen mogen niet worden misbruikt om bepaalde beweringen een pseudowetenschappelijke basis te verstrekken.".

Art. 22. Artikel 62 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 62. Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen niet aansporen tot gedrag dat schadelijk is voor de gezondheid of de veiligheid, of dat in hoge mate schadelijk is voor het milieu.

Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen geen elementen bevatten die ertoe kunnen leiden de kijker of luisteraar te misleiden over de milieueffecten.

Commerciële communicatie en boodschappen van algemeen nut mogen geen aanduidingen of suggesties bevatten waardoor het risico voor de gezondheid en de veiligheid voor de consumenten en voor derden wordt geminimaliseerd.".

Art. 23. Artikel 63 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 63. De getuigenissen, attesten en aanbevelingen waarop in commerciële communicatie en in boodschappen van algemeen nut een beroep wordt gedaan, moeten authentiek

zijn, mogen niet uit hun context gerukt zijn en mogen niet achterhaald zijn. Het gebruik van getuigenissen, attesten en aanbevelingen is alleen toegestaan als de auteur zijn toestemming geeft.".

Art. 24. Aan artikel 72 van hetzelfde decreet wordt een punt 5° toegevoegd, dat luidt als volgt:

"5° pornografische inhoud of boodschappen van nodeloos geweld bevatten.".

Art. 25. Aan artikel 82 van hetzelfde decreet wordt een paragraaf 3 toegevoegd, die luidt als volgt:

"§3. Het uitzenden van belspelprogramma's is verboden.

Een belspelprogramma is een televisieprogramma dat hoofdzakelijk bestaat uit het aanbieden van spelen waarbij gebruikgemaakt wordt van nummerreeksen van het Belgische nummerplan of buitenlandse nummerplannen en waarvoor het is toegestaan om van de oproeper naast de prijs van de communicatie ook een betaling voor de inhoud te vragen.".

Art. 26. In artikel 84 van hetzelfde decreet wordt tussen het eerste en het tweede lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Telewinkelen met betrekking tot diensten die gebruikmaken van paranormale middelen zijn verboden.".

Art. 27. In artikel 143, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de woorden "kan door de Vlaamse Regering worden erkend als landelijke radio-omroeporganisatie" vervangen door de woorden "is van rechtswege een landelijke radio-omroeporganisatie".

Art. 28. Aan artikel 144 van hetzelfde decreet wordt een achtste lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Onverminderd de vorige leden van dit artikel kunnen een lokale radio-omroeporganisatie voor lokaliteit Brussel en de regionale televisieomroeporganisatie met als verzorgingsgebied het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad op alle vlakken samenwerken.".

Art. 29. Aan artikel 145, punt 2°, a), van hetzelfde decreet wordt een zin toegevoegd, die luidt als volgt:

"Een rechtspersoon die een lokale radio-omroeporganisatie voor lokaliteit Brussel exploiteert, kan ook de regionale televisieomroeporganisatie exploiteren die als verzorgingsgebied het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad heeft.".

Art. 30. Artikel 151 van hetzelfde decreet wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 151. §1. De openbare omroeporganisatie van de Vlaamse Gemeenschap en de particuliere televisieomroeporganisaties maken een aanzienlijk deel van hun omroepprogramma toegankelijk voor personen met een visuele of auditieve handicap. Hiervoor wordt gebruikgemaakt van ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling.

§2. De regionale televisieomroeporganisaties maken hun journaals op weekdagen vanaf 20 uur toegankelijk voor personen met een auditieve handicap. Daarvoor wordt gebruikgemaakt van ondertiteling.

§3. Private televisieomroeporganisaties met een gemiddeld marktaandeel van 2% die een hoofdjournaal uitzenden en gedurende zes maanden voorafgaand aan de eerste uitzending ervan een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, moeten dat hoofdjournaal ondertitelen. Het hoofdjournaal is het journaal met gemiddeld het hoogste kijkcijfer.

Private televisieomroeporganisaties die starten met het uitzenden van een hoofdjournaal maar op de dag van de eerste uitzending ervan geen marktaandeel van 2% hebben, moeten dat hoofdjournaal ondertitelen binnen een termijn van 12 maanden die begint te lopen vanaf de dag dat de private televisieomroeporganisaties ononderbroken gedurende 6 maanden een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben gehad.

Private televisieomroeporganisaties die op 1 januari 2010 een marktaandeel van 2% hadden en nog steeds hebben bij de inwerkingtreding van dit decreet, en die andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's uitzenden of die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's, moeten deze andere journaals dan het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's ondertitelen ten laatste op 1 januari 2013. Private televisieomroeporganisaties die na 1 januari 2013 starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's en die gedurende 6 maanden voorafgaand aan deze startdatum een ononderbroken marktaandeel van 2% hebben, dienen deze andere journaals dan het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's te ondertitelen van bij de start van de uitzendingen. Deze verplichting geldt niet voor actualiteitenprogramma's die uitsluitend aan sportverslaggeving zijn gewijd.

Private televisieomroeporganisaties die starten met het uitzenden van andere journaals dan het hoofdjournaal en actualiteitenprogramma's maar op 1 januari 2010 geen gemiddeld marktaandeel van 2% hebben, moeten deze andere journaals dan het hoofdjournaal en 90% van de actualiteitenprogramma's ondertitelen binnen een termijn van 36 maanden die begint te lopen vanaf de dag dat de private televisieomroeporganisaties ononderbroken gedurende 6 maanden een gemiddeld marktaandeel van 2% hebben gehad. Deze verplichting geldt niet voor actualiteitenprogramma's die uitsluitend aan sportverslaggeving zijn gewijd.

Het marktaandeel van een private omroeporganisatie is het aandeel dat een private omroeporganisatie heeft in het totale kijkcijferbereik op de televisieomroepmarkt binnen een bepaalde periode.

§4. De Vlaamse Regering legt een tijdspad en quota op voor:
1° andere ondertiteling dan vermeld in paragraaf 2 en 3;
2° audiobeschrijving;
3° gebarentaal;
4° auditieve ondertiteling.

§5. De Vlaamse Regering verstrekt subsidies voor elke techniek om televisiediensten toegankelijk te maken.

De Vlaamse Regering legt daarvoor criteria vast.".

Art. 31. In artikel 153 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, worden de woorden "via de basispakketten van de verschillende dienstenverdelers" opgeheven;

2° in paragraaf 1 worden het tweede en derde lid vervangen door wat volgt:

"Een belangrijk deel van het publiek in de Vlaamse Gemeenschap wordt geacht een evenement van aanzienlijk belang voor de samenleving op televisie te kunnen volgen als:
1° het evenement wordt uitgezonden door een televisieomroeporganisatie die in het Nederlands uitzendt;
2° het een televisieomroeporganisatie betreft die door ten minste 90% van het publiek kan worden ontvangen zonder extra betaling boven op de prijs van het abonnement op het basispakket van een dienstenverdeler.";

3° er wordt een paragraaf 1/1 ingevoegd, die luidt als volgt:

"§1/1. Een evenement kan als een evenement van aanzienlijk belang voor de samenleving worden beschouwd als aan minstens twee van volgende voorwaarden is voldaan:
1° het evenement heeft een belangrijke algemene nieuwswaarde en ontlokt een brede interesse bij het publiek;
2° het evenement vindt plaats in het kader van een belangrijke internationale competitie of is een wedstrijd waaraan de nationale ploeg, een Belgisch clubteam of een of meer Belgische sportmannen of sportvrouwen deelnemen;
3° het evenement behoort tot een belangrijke sportdiscipline of heeft een belangrijke culturele waarde in de Vlaamse Gemeenschap;
4° het evenement haalt hoge kijkcijfers in zijn categorie.

De Vlaamse Regering bepaalt of die evenementen via volledige of gedeeltelijke rechtstreekse verslaggeving of via volledige of gedeeltelijke uitgestelde verslaggeving beschikbaar moeten zijn.";

4° er wordt een paragraaf 3 toegevoegd, die luidt als volgt:

"§3. In paragraaf 1 en 2 wordt onder basispakket van een dienstenverdeler verstaan: het algemene of eerste pakket van omroepdiensten dat aangeboden wordt door een dienstenverdeler. Dat sluit extra kosten voor de aanschaf van bijkomende maar noodzakelijke apparatuur, zoals een decoder, niet uit. Een bijkomend pakket van omroepdiensten met premium content, bijvoorbeeld sport of film, dat door een dienstenverdeler wordt aangeboden naast het basispakket en waarvoor de consument extra moet betalen bovenop de prijs van het basispakket, behoort niet tot het basispakket van een dienstenverdeler.".

Art. 32. Aan artikel 169 van hetzelfde decreet wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De bepaling van lid 1, 3°, geldt niet voor de regionale televisieomroeporganisatie met als verzorgingsgebied het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad. Deze regionale televisieomroeporganisatie kan, naast de vervulling van haar opdracht zoals bepaald in artikel 162, ook een lokale radio-omroeporganisatie met als lokaliteit Brussel exploiteren.".

Art. 33. In artikel 172, eerste lid, 3°, van hetzelfde decreet worden de woorden "particuliere omroeporganisatie die zich richt tot de hele Vlaamse Gemeenschap" vervangen door de woorden "private televisieomroeporganisatie".

Art. 34. In artikel 185, §1, tweede lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° tussen het woord "omroepprogramma's" en de zinsnede ", vermeld" worden de woorden "en de bijbehorende diensten" ingevoegd;

2° de zin "In deze titel worden onder bijbehorende diensten onder meer verstaan: ondertiteling, audiobeschrijving, gebarentaal en auditieve ondertiteling." wordt toegevoegd.

Art. 35. In artikel 186 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan paragraaf 1, eerste lid, wordt een punt 5° toegevoegd, dat luidt als volgt:

"5° de bijbehorende diensten van de televisieomroepprogramma's, vermeld in punt 1° tot en met 4° en in §2.";

2° aan paragraaf 1, tweede lid, worden de woorden "en bijbehorende diensten" toegevoegd;

3° in paragraaf 3, 4°, worden de woorden "binnen een aanvullend dienstenaanbod tegen betaling worden aangeboden" vervangen door de woorden "binnen een digitaal pakket worden aangeboden".

Art. 36. In artikel 187, eerste lid, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° punt 2° wordt vervangen door wat volgt:

"2° omroepprogramma's van de bij de Vlaamse Regulator voor de Media aangemelde omroeporganisaties;";

2° er worden een punt 2°/1 en een punt 2°/2 ingevoegd, die luiden als volgt:

"2°/1 het omroepprogramma van de regionale televisieomroeporganisatie binnen het verzorgingsgebied van die regionale televisieomroeporganisatie;
2°/2 omroepprogramma's van alle door de Vlaamse Gemeenschap erkende regionale televisieomroeporganisaties als die omroepprogramma's in een digitaal pakket worden aangeboden;".

Art. 37. In artikel 190, §3, van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt tussen de woorden "gaat hij na welke ondernemingen" en de woorden "op die markt een aanmerkelijke marktmacht hebben" de zinsnede ", afzonderlijk of gezamenlijk," ingevoegd;

2° aan het tweede lid wordt de zinsnede ", samen met het specifieke product of met de specifieke dienst en de geografische markten in kwestie" toegevoegd;

3° er wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De Vlaamse Regulator voor de Media zorgt ervoor dat actuele informatie, met uitzondering van vertrouwelijke gegevens en bedrijfsgeheimen, openbaar wordt gemaakt op een wijze die waarborgt dat alle belanghebbende partijen gemakkelijk toegang tot die informatie hebben.".

Art. 38. Aan artikel 191 van hetzelfde decreet wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Ondernemingen die de toegang tot eindgebruikers controleren, kunnen door de Vlaamse Regulator voor de Media, als dat gerechtvaardigd en noodzakelijk is, verplicht worden om hun diensten interoperabel te maken. Die verplichting is objectief, transparant, evenredig en niet-discriminerend.".

Art. 39. Aan artikel 191 van hetzelfde decreet wordt een vijfde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Teneinde een achteruitgang van de dienstverlening en een belemmering of vertraging van het verkeer over de netwerken te voorkomen, kan de Vlaamse Regulator voor de Media minimumvoorschriften inzake de kwaliteit van de diensten opleggen aan de aanbieders van elektronische communicatienetwerken. De Vlaamse Regulator voor de Media bezorgt de Europese Commissie ruime tijd voor de vaststelling van deze voorschriften een samenvatting van de redenen voor optreden, de geplande voorschriften en de voorgestelde aanpak. Deze informatie wordt ook aan BEREC ter beschikking gesteld. De Vlaamse Regulator voor de Media houdt zo veel mogelijk rekening met de opmerkingen en aanbevelingen van de Europese Commissie.".

Art. 40. In artikel 192 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, wordt punt 5° vervangen door wat volgt:

"5° de verplichting om in te gaan op redelijke verzoeken tot toegang tot en gebruik van bepaalde netwerkonderdelen en bijbehorende faciliteiten, met inbegrip van toegang tot en gebruik van netwerkonderdelen die niet actief zijn, of ontbundelde toegang tot het aansluitnetwerk. Onder toegang wordt verstaan het onder uitdrukkelijke voorwaarden beschikbaar stellen van faciliteiten en/of diensten aan een andere onderneming met het oog op het aanbieden van elektronische communicatiediensten. Die toegang kan op exclusieve basis of op niet-exclusieve basis zijn;";

2° in paragraaf 3 wordt tussen de woorden "Europese Commissie" en de woorden "en met de nationale regelgevende instanties" de zinsnede ", het Orgaan van Europese regelgevende instanties voor elektronische communicatie ingevoegd.

Art. 41. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt in titel I van deel V een artikel 192/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 192/1. §1. Als de Vlaamse Regulator voor de Media van oordeel is dat de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, er niet in geslaagd zijn daadwerkelijke concurrentie tot stand te brengen en dat er belangrijke en blijvende concurrentieproblemen en/of markttekortkomingen zijn vastgesteld met betrekking tot het aanbod op groothandelsniveau op bepaalde markten voor toegangsproducten, kan de Vlaamse Regulator voor de Media een verplichting opleggen aan verticaal geïntegreerde ondernemingen om activiteiten die verband houden met het aanbieden van de desbetreffende toegangsproducten op groothandelsniveau in een onafhankelijke bedrijfseenheid te plaatsen via zogenaamde functionele scheiding.

De onafhankelijke bedrijfseenheid, vermeld in het eerste lid, moet toegangsproducten en diensten leveren aan alle ondernemingen met inbegrip van andere bedrijfseenheden binnen de moedermaatschappij, binnen dezelfde tijdspanne, onder dezelfde voorwaarden, met inbegrip van de prijs en diensten en door middel van dezelfde systemen en processen.

§2. Als de Vlaamse Regulator voor de Media een functionele scheiding wil opleggen, dient hij daarvoor een verzoek in bij de Europese Commissie. Dat verzoek bevat het bewijs en een gemotiveerde evaluatie waaruit blijkt dat binnen een redelijke termijn weinig of geen kans is op daadwerkelijke of duurzame concurrentie. Het bevat ook een analyse van de verwachte impact op de regelgevende instantie, op de onderneming, met name op de werknemers van de gescheiden onderneming en op de elektronische communicatiesector als geheel, en op de stimuli om in de sector als geheel te investeren, met name in het kader van de noodzaak om te zorgen voor sociale en territoriale cohesie, en op andere belanghebbenden, met name de verwachte impact op de mededinging op het gebied van infrastructuur en eventuele gevolgen voor de consument en de redenen waarom die verplichting het efficiëntste middel is.

§3. De ontwerpadviezen omvatten de volgende ontwerpmaatregelen:
a) de exacte aard en het niveau van scheiding, waarbij met name de rechtsstatus van de afzonderlijke bedrijfseenheid wordt vermeld;
b) de identificatie van de activa van de afzonderlijke bedrijfseenheid en de producten of diensten die door deze eenheid moeten worden geleverd;
c) de bestuursregelingen om te zorgen voor de onafhankelijkheid van het personeel dat in dienst is bij de afzonderlijke bedrijfseenheid, en de dienovereenkomstige stimulerende structuur;
d) voorschriften om te zorgen voor naleving van de wetgeving;
e) voorschriften om te zorgen voor transparantie van de operationele procedures, met name naar de belanghebbenden toe;
f) een toezichtprogramma om te zorgen voor naleving met inbegrip van de publicatie van een jaarverslag.

§4. Naar aanleiding van het besluit van de Commissie inzake de ontwerpmaatregelen die moet worden genomen, voert de Vlaamse Regulator voor de Media, overeenkomstig artikel 190, een gecoördineerde analyse uit van de verschillende markten die verbonden zijn aan het toegangsnetwerk. Op basis van dit onderzoek kan de Vlaamse Regulator voor de Media verplichtingen bepaald in artikel 192 opleggen, handhaven, wijzigen of intrekken.

§5. Een onderneming waaraan een functionele scheiding wordt opgelegd, kan, als vastgesteld is dat de onderneming aanmerkelijke marktmacht heeft overeenkomstig artikel 190, §3, tweede lid, op elke specifieke markt onderworpen worden aan de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, of aan andere verplichtingen waaraan de Europese Commissie haar toestemming heeft verleend.”.

Art. 42. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt in titel I van deel V een artikel 192/2 ingevoegd, dat luidt als volgt:

“Art. 192/2. §1. Ondernemingen waarvan is vastgesteld dat zij een aanmerkelijke marktmacht hebben, brengen de Vlaamse Regulator voor de Media vooraf en op tijd op de hoogte als ze van plan zijn hun plaatselijke toegangsnetwerkactiva, of een belangrijk deel ervan, over te dragen aan een afzonderlijke rechtspersoon met een verschillende eigenaar, of om een afzonderlijke bedrijfseenheid op te richten om alle kleinhandelaren, met inbegrip van de eigen kleinhandelsafdelingen, al dan niet volledige equivalente toegangsproducten aan te bieden.

De ondernemingen, vermeld in het eerste lid, brengen de Vlaamse Regulator voor de Media op de hoogte van elke verandering van het voornemen, vermeld in het eerste lid, en van het eindresultaat van het scheidingsproces.

§2. De Vlaamse Regulator voor de Media onderzoekt welk effect de voorgenomen transactie zal hebben op de bestaande regelgevende verplichtingen op grond van dit decreet. Daartoe voert hij een gecoördineerde analyse uit van de verschillende markten die verbon-

den zijn aan het toegangsnetwerk volgens de procedure, vermeld in artikel 190. Op basis van dat onderzoek kan de Vlaamse Regulator voor de Media verplichtingen opleggen, handhaven, wijzigen of intrekken volgens de voorwaarden, vermeld in artikel 192, §3.

§3. De juridisch of operationeel gescheiden bedrijfseenheden kunnen op elke specifieke markt onderworpen worden aan de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, of aan andere verplichtingen waarvoor de Europese Commissie toestemming heeft verleend, als is vastgesteld dat de onderneming aanmerkelijke marktmacht heeft overeenkomstig artikel 190, §3, tweede lid.".

Art. 43. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt in titel I van deel V een artikel 192/3 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 192/3. §1. Als een onderneming op een eerste specifieke markt aanmerkelijke marktmacht bezit, kan ze worden aangewezen als een onderneming met een aanmerkelijke marktmacht op een nauw verwante tweede markt als de marktmacht op de eerste markt kan worden gebruikt om de marktmacht van de onderneming op de tweede markt te vergroten.

Om te vermijden dat ondernemingen naar meer macht op de tweede markt streven, kan de Vlaamse Regulator voor de Media de verplichtingen, vermeld in artikel 192, §1, opleggen aan die ondernemingen.

§2. Als de oplossingen en maatregelen die genomen worden met toepassing van paragraaf 1, tweede lid, ontoereikend zijn, kan de Vlaamse Regulator voor de Media de volgende maatregelen opleggen op de eindgebruikersmarkt:
1° de onderneming mag geen buitensporige prijzen vragen;
2° de toegang tot de markt mag niet belemmerd worden;
3° de mededinging mag niet beperkt worden door middel van afbraakprijzen;
4° er mag geen ongegronde voorkeur voor bepaalde eindgebruikers aan de dag worden gelegd;
5° diensten mogen niet op een onredelijke wijze gebundeld worden.

Om de belangen van de eindgebruiker te beschermen en om daadwerkelijke mededinging te stimuleren, kan de Vlaamse Regulator voor de Media aan dergelijke ondernemingen de volgende maatregelen opleggen:
1° passende prijsplafonds;
2° de verplichting om individuele tarieven te controleren;
3° de verplichting om de tarieven af te stemmen op de kosten of prijzen op vergelijkbare markten.

Als een onderneming onderworpen is aan regulering van de eindgebruikerstarieven of aan andere desbetreffende controles van de eindgebruikerstarieven, zorgt de Vlaamse Regulator voor de Media ervoor dat de noodzakelijke en geëigende kostentoerekeningssystemen worden toegepast. De Vlaamse Regulator voor de Media bepaalt welk model en welke boekhoudkundige methode moeten worden gehanteerd. Een erkende bedrijfsrevisor, aangewezen door de onderneming, ziet toe op de inachtneming van het kostentoerekeningssysteem. De onderneming draagt de kosten van de erkende bedrijfsrevisor. De Vlaamse Regulator voor de Media publiceert ieder jaar een verklaring over de inachtneming van deze bepalingen.".

Art. 44. In artikel 200 wordt een paragraaf 1/1 ingevoegd, die luidt als volgt:

"§1/1. De Vlaamse Regulator voor de Media kan, de bepalingen die het gebruik van het openbaar domein regelen buiten beschouwing gelaten, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel, om het milieu, de volksgezondheid en de openbare veiligheid te bescher-

men of om stedenbouwkundige of planologische redenen, doch zulks pas na een passende periode van openbare raadpleging, het gedeelde gebruik opleggen aan de aanbieders van kabelomroepnetwerken bij de aanleg van hun netwerkelementen en hun bijbehorende faciliteiten. Dat gedeelde gebruik slaat op faciliteiten of eigendom, met inbegrip van gebouwen, toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, masten, antennes, torens en andere ondersteuningsgebouwen, kabelgoten, leidingen, mangaten en straatkasten.

Onder bijbehorende faciliteiten wordt verstaan de diensten die horen bij een elektronisch communicatienetwerk of een elektronische communicatiedienst, fysieke infrastructuren en andere elementen die het aanbieden van diensten via dat netwerk of die dienst mogelijk maken of ondersteunen of die het potentieel daarvoor bezitten, zoals gebouwen of toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, antennes, torens en andere ondersteunende constructies, kabelgoten, kabelbuizen, masten, mangaten en straatkasten.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan de verplichtingen, vermeld in het eerste lid, opleggen na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan, na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen, verplichtingen opleggen aan de kabelomroepnetwerken voor het gedeelde gebruik van bekabeling in gebouwen of tot aan het eerste punt van samenkomst of distributie als dat zich buiten het gebouw bevindt, als duplicatie van dergelijke infrastructuur economisch inefficiënt of fysiek onuitvoerbaar is.

De verplichtingen, vermeld in het eerste en het vierde lid, kunnen een omslagregeling voor de kosten van het gedeelde gebruik van faciliteiten of eigendom bevatten, die is aangepast aan de risico's.".

Art. 45. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 202/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 202/1. §1. De aanbieders van etheromroepnetwerken hebben het recht de kabels en de bijbehorende uitrustingen van hun etheromroepnetwerken op hun kosten, op of onder de pleinen, wegen, straten, paden, waterlopen en vaarten die deel uitmaken van het openbaar domein, te laten aanleggen en te onderhouden op voorwaarde dat ze zich gedragen naar de wetten en besluiten van het openbaar domein en dat ze de bestemming ervan eerbiedigen.

Voor hij dat recht uitoefent, onderwerpt de belanghebbende aanbieder van een etheromroepnetwerk het plan van de plaats en de bijzonderheden van de aanleg van de geleidingen aan de goedkeuring van de overheid die bevoegd is voor het openbaar domein. Die overheid beslist binnen twee maanden vanaf de datum waarop het plan is ingezonden. Ze brengt de belanghebbende aanbieder van een etheromroepnetwerk op de hoogte van haar beslissing. Na het verstrijken van die termijn, geldt het stilzwijgen van de overheid als goedkeuring. In geval van blijvende onenigheid wordt beslist bij besluit van de Vlaamse Regering.

De overheden hebben het recht om de inrichting of het plan van aanleg en de daarmee verband houdende werkzaamheden later op hun domein te laten wijzigen. De kosten van die werkzaamheden zijn voor rekening van de aanbieder van het etheromroepnetwerk als de wijzigingen opgelegd zijn om een van de volgende redenen:
1° met het oog op de openbare veiligheid;
2° tot behoud van het natuur- en stedenschoon;
3° in het belang van de wegen, waterlopen, vaarten of een openbare dienst;
4° als gevolg van een verandering die de aangelanden aan de toegangen tot de eigendommen langs de gebruikte wegen hebben aangebracht.

In andere gevallen, dan de gevallen, vermeld in het tweede lid, zijn ze voor rekening van de overheid die de wijzigingen oplegt. De overheid mag vooraf een kostenbegroting eisen en, in geval van onenigheid, zelf de werkzaamheden laten uitvoeren.

§2. De Vlaamse Regulator voor de Media kan, de bepalingen die het gebruik van het openbaar domein regelen buiten beschouwing gelaten, met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel, om het milieu, de volksgezondheid en de openbare veiligheid te beschermen of om stedenbouwkundige of planologische redenen, doch zulks pas na een passende periode van openbare raadpleging, het gedeelde gebruik opleggen aan de aanbieders van etheromroepnetwerken bij de aanleg van hun netwerkelementen en hun bijbehorende faciliteiten. Dat gedeelde gebruik slaat op faciliteiten of eigendom, met inbegrip van gebouwen, toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, masten, antennes, torens en andere ondersteuningsgebouwen, kabelgoten, leidingen, mangaten en straatkasten.

Onder bijbehorende faciliteiten wordt verstaan de diensten die horen bij een elektronisch communicatienetwerk of een elektronische communicatiedienst, fysieke infrastructuren en andere elementen die het aanbieden van diensten via dat netwerk of die dienst mogelijk maken of ondersteunen of het potentieel daarvoor bezitten, zoals gebouwen of toegangen tot gebouwen, bekabeling van gebouwen, antennes, torens en andere ondersteunende constructies, kabelgoten, kabelbuizen, masten, mangaten en straatkasten.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan de verplichtingen, vermeld in het eerste lid, opleggen na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen.

De Vlaamse Regulator voor de Media kan, na een passende periode van openbare raadpleging waarin alle belanghebbende partijen in staat zijn gesteld hun standpunt naar voren te brengen, verplichtingen opleggen aan de etheromroepnetwerken voor het gedeelde gebruik van bekabeling in gebouwen of tot aan het eerste punt van samenkomst of distributie als dat zich buiten het gebouw bevindt, als duplicatie van dergelijke infrastructuur economisch inefficiënt of fysiek onuitvoerbaar is.

De verplichtingen, vermeld in het eerste en het vierde lid, kunnen een omslagregeling voor de kosten van het gedeelde gebruik van faciliteiten of eigendom bevatten, die kan worden aangepast aan de risico's.

§3. De aanbieders van etheromroepnetwerken kunnen voor de aanleg van de kabels en de bijbehorende uitrustingen van hun etheromroepnetwerken op blijvende wijze steunen en ankers aanbrengen op muren en gevels die uitgeven op de openbare weg en hun kabels in open en onbebouwde grond aanleggen of zonder vasthechting of aanraking boven particuliere eigendommen laten doorgaan.

De werkzaamheden mogen pas beginnen nadat aan de eigenaars, volgens de gegevens van het kadaster, aan de huurders en aan de bewoners een behoorlijk aangetoonde schriftelijke kennisgeving is bezorgd.

Als de aanbieder van een etheromroepnetwerk kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen wil aanleggen, opruimen of er werkzaamheden aan wil uitvoeren, streeft hij naar overeenstemming over de plaats en de wijze van uitvoering van de werkzaamheden met degene op de eigendom van wie steun wordt genomen of van wie de eigendom wordt overspannen of overschreden.

De uitvoering van de werkzaamheden heeft geen buitenbezitstelling tot gevolg. Het plaatsen van steunen en ankers op muren of gevels mag de eigenaar niet hinderen in zijn recht om zijn goed af te breken of te herstellen.

De ondergrondse kabels en steunen die in een open en onbebouwde grond geplaatst zijn, moeten op verzoek van de eigenaar worden weggenomen als die zijn recht om te bouwen of te omheinen uitoefent. De kosten van het wegnemen zijn ten laste van de aanbieder van het etheromroepnetwerk.

De eigenaar moet ten minste twee maanden voor het begin van de werkzaamheden, vermeld in het vierde en het vijfde lid, de aanbieder van het etheromroepnetwerk daarvan op de hoogte brengen.

§4. De aanleg en de uitvoering van alle andere werken aan de kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen in, tegen en op gebouwen en in en op gronden die daarbij horen, voor de aansluitingen op de infrastructuur in die gebouwen, moeten worden toegelaten door de eigenaar en de rechthebbende, tenzij ze bereid zijn de meerkosten van een tegenvoorstel te dragen.

§5. De eigenaar of de rechthebbende moet takken en wortels die hinderlijk zijn voor de aanleg, het onderhoud of de exploitatie van kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen, inkorten op verzoek van de aanbieder van een etheromroepnetwerk.

Als de eigenaar of de rechthebbende het verzoek gedurende een maand zonder gevolg heeft gelaten, mag de aanbieder van een etheromroepnetwerk zelf overgaan tot het inkorten. De kosten van het inkorten zijn ten laste van:

1° de eigenaar of de rechthebbende als de bomen of beplantingen zich bevinden op zijn privé-eigendom en de takken of wortels hinderlijk zijn voor kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen, die zich:
   a) in of boven het openbaar domein bevinden;
   b) in of boven zijn privé-eigendom bevinden en die dienstig zijn voor zijn aansluiting;
2° de aanbieder van een etheromroepnetwerk, in de overige gevallen.

§6. Als de aanbieder van een etheromroepnetwerk werkzaamheden uitvoert, moet hij het goed herstellen in zijn oorspronkelijke staat binnen een redelijke termijn, naargelang van het geval, door eigen toedoen of door toedoen van een derde.

De verplichting, vermeld in het eerste lid, is niet van toepassing op de schade die onvermijdelijk wordt aangericht door de aanbieder van een etheromroepnetwerk aan een goed, als de aanbieder van een etheromroepnetwerk een werk uitvoert dat nodig is voor de aansluitingen van de eigenaar of de rechthebbende van dat goed.

De aanbieder van een etheromroepnetwerk en de eigenaar of de rechthebbende van het goed kunnen afwijken van de verplichtingen, vermeld in het eerste lid.

§7. De vergoedingen voor schade veroorzaakt door de aanleg of door de exploitatie van een etheromroepnetwerk zijn voor rekening van de aanbieder van het etheromroepnetwerk, die aansprakelijk blijft voor alle schadelijke gevolgen voor derden.

§8. De aanbieder van een etheromroepnetwerk is verplicht onmiddellijk gevolg te geven aan elke vordering van de Vlaamse Regulator voor de Media, van het Belgisch Instituut voor Postdiensten en Telecommunicatie of van elke dienst of elk bedrijf voor elektriciteitsvoorziening om elke storing in of nadelige invloed op de werking van de telefoon- of telegraafinstallaties of van de installaties voor elektriciteitsvoorziening onmiddellijk te doen ophouden.

Bij gebrek daaraan worden de nodig geachte maatregelen, met inbegrip van het verplaatsen van de kabels en de bijbehorende installaties, door de diensten of bedrijven in kwestie getroffen op kosten en risico van de aanbieder van het omroepnetwerk.

§9. De aangelegde kabels, bovengrondse lijnen en bijbehorende uitrustingen blijven eigendom van de aanbieder van het etheromroepnetwerk.".

Art. 46. In hetzelfde decreet, gewijzigd bij de decreten van 24 juli 2009 en 18 december 2009, wordt een artikel 214/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 214/1. De Vlaamse Regering kan voorwaarden opleggen aan omroeporganisaties en dienstenverdelers met betrekking tot het aanbieden van interoperabele televisiediensten voor eindgebruikers met een handicap.".

Art. 47. In artikel 216, §3, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede "artikel 42" vervangen door de zinsnede "artikel 42, 44, 45, 72, 5°, en artikel 180, tweede lid".

Art. 48. In artikel 218 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 2, 1°, worden tussen het woord "decreet" en de zinsnede ", met inbegrip van" de woorden "en zijn uitvoeringsbesluiten" ingevoegd;

2° in paragraaf 2 wordt in het eerste lid een 9°/1 ingevoegd, dat luidt als volgt:

"9°/1 het verlenen van advies aan de Vlaamse Regering indien de VRT nieuwe diensten of activiteiten wil uitoefenen die niet gedekt zijn door de beheersovereenkomst, zoals bepaald in artikel 18;";

3° in paragraaf 2, eerste lid, 10°, wordt het cijfer "9°" vervangen door het cijfer "9°/1";

4° in paragraaf 2 wordt aan het eerste lid een punt 11° toegevoegd, dat luidt als volgt:

"11° het nemen van de maatregelen krachtens artikel 192/1, 192/2, 192/3, 200, §1/1, en artikel 202, §2.";

5° in paragraaf 3, eerste lid, wordt de zinsnede "artikelen 38, 39, 42, 44, 45, 176, 1° en 180, tweede lid" vervangen door de zinsnede "artikel 38, 39, 42, 44, 45, 72, 5°, artikel 176, 1°, en artikel 180, tweede lid.".

Art. 49. In artikel 220, §2, van hetzelfde decreet wordt de zinsnede "artikel 42 en artikel 176, 1°" vervangen door de zinsnede "artikel 42, 44, 45, 72, 5°, en artikel 176, 1°".

Art. 50. In artikel 229 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden aan de inleidende zin de woorden "of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media" toegevoegd;

2° in het eerste lid, 2°, wordt de zinsnede "artikel 42" vervangen door de woorden "artikelen 42, 44 en 72, 5°";

3° in het eerste lid, 3° en 4°, wordt de zinsnede "artikel 42" vervangen door de zinsnede "artikel 42, 44, 45 en 72, 5°";

4° in het tweede lid wordt de zinsnede "en 42" vervangen door de zinsnede ", 42 en 72, 5°".

Art. 51. Aan artikel 232, eerste lid, van hetzelfde decreet worden een punt 5° en een punt 6° toegevoegd, die luiden als volgt:

"5° ontvangsten die voortvloeien uit daden van beheer of beschikking met betrekking tot eigen domeingoederen;
6° terugvorderingen van ten onrechte gedane uitgaven.".

Art. 52. In artikel 234 van hetzelfde decreet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid wordt het woord "redelijkerwijs" opgeheven;

2° in het derde lid wordt de zinsnede ", en die op het eerste verzoek ter beschikking te stellen van de Vlaamse Regulator voor de Media" opgeheven;

3° er wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Als de Vlaamse Regulator voor de Media aan een omroeporganisatie van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap of aangemeld bij de Vlaamse Regulator voor de Media een kopie van de omroepsignalen als vermeld in het derde lid, vraagt, bezorgt de omroeporganisatie de kopie aan de Vlaamse Regulator voor de Media binnen vijftien dagen nadat ze het verzoek heeft ontvangen. De Vlaamse Regulator voor de Media bepaalt de voorwaarden waaraan de kopie moet voldoen.".